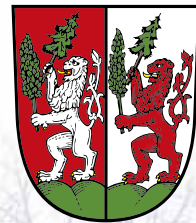

Bělohradské listy

Vydáno 25. 2. 2022 • Ročník XXII • Cena 16 Kč

1 / 2022

Objektivem Bělohradských listů

Železářství „U Karlů“ končí

JUNAK

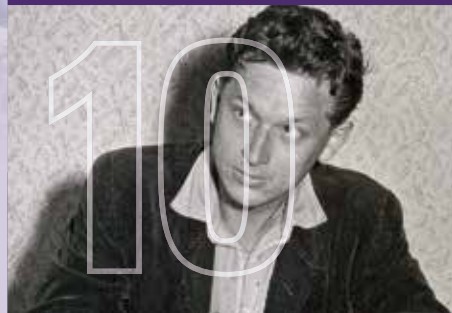
Mgr. Zdenka Štastná

8

Stanislav Rudolf

10

Ředitelky škol

12

Eduard Čeliš a Josef Zahradník

14

Milan Šubr a Zdeněk Janák

20

Únor a ti druzí

Přestože už je únor, zdravím vás, moji milí čtenáři, a jsem rád, že jsme se opět setkali nad stránkami tohoto časopisu, poněvadž v této době vlídné slovo, byť napsané, pohladí na duši, přesto to tak idylické nebude.

Žijeme v době, která není přívětivá. Pandemie byly a budou, a ani Česku se nevyhýbají. Středověký mor zvaný „černá smrt“, tyfus, španělská chřipka a celá řada dalších infekcí. Jednu z nejzákeřnějších přinesl z Hradu Klement Gottwald na Staroměstské náměstí, odkud se rozšířila nebyvalou rychlostí a brutalitou po celém Československu. Bylo to 28. února 1948. Říkalo se tomu „Vítězný únor“, kdy jsme zvítězili tím, že jsme přišli o všechno. Mně byly čtyři roky a pamatuji si jen to, že maminka s tatínkem stáli u rádia, otec se mračil a maminka plakala. Když jsem se otce zeptal, proč maminka brečí, řekl mi, že jsem ještě malý, a že až budu větší, tak to pochopím. Od té chvíle jsem se snažil být větším, jenomže ono to tak rychle nešlo. Ale hlavně to šlo jiným směrem. Hned v první třídě ukázal pan učitel na obrázek zavěšený nad svým stolem a pravil: „Toto je náš drahý prezident Klement Gottwald, pod jehož vedením se nám všem bude dařit... atd.“ A zatímco náš drahý „spasitel“ pokařoval dýmkou, holdoval alkoholu a zápolil se syfilidou, lid v podhradí úpěl. Politické procesy, Státní prokuratura měla žně: v 35 procesech žalovala 639 osob. Státní soud udělil deset trestů smrti, 48 trestů těžkého žaláře na doživotí a další tresty vězení na celkem 7830 let. Byly uloženy peněžité tresty ve výši 12 145 000 Kč a téměř u všech odsouzených byla vyslovena konfiskace veškerého majetku... atd. A pan učitel? Společně s dalšími příslušníky a příslušnicemi učitelského sboru nadále oprašovali zasklený portrét „spasitele“ a žákům bez ostychu dál předkládali bludy o komunistickém edenu.

Dalším prezidentem, který po Gottwaldově smrti usedl na hradní trůn, byl Antonín Zápotocký. Vyučení kameník, který pracoval i na dostavbě katedrály sv. Víta, měl rád pivo a proslavil se především měnovou reformou v roce 1953 a který v roce 1954 při příležitosti celostátní výstavy Čs. kamenoprůmyslu v Hořicích navštívil též tamní sochařskou školu. Výstavu navštívilo přes 20 tisíc lidí. Oproti Gottwaldovi to byl vlk v rouše beránčím. V ostroměřské hospodě „U Kameníka“ prý dodnes dluží peníze za pivo.

Z jiného těsta byl další prezident, Antonín Novotný. Elegán k pohledání, který by se neztratil ani v Hollywoodu. Jinak člověk nevzdělaný, ješitný, který se mezi lidem stal terčem četných anekdot pro komolení slov a další verbální excesy. Pro svůj zevnějšek měl přezdívku „Schöne Toni“ (Krásný Tony) a na zasedání Valného shromáždění OSN byl zvolen nejkrásnějším státníkem. To mohu doložit, neboť jsem ho několikrát potkal na Mrázovce, kdy jsem ho uctivě pozdravil a on jen pokýval hlavou a přešel na druhý chodník. Jindy jsem na protější chodník přešel já a předstíral jsem, že se kochám úchvatným panoramatem stověžatého města. Na rozdíl od Zápotockého, který lidi miloval a chodil mezi ně, Novotný se lidí stranil, už proto, že spoustu času trávil na Orlíku, kde se spolu s kumpány věnoval své celoživotní vášni, mariáši. Jeden pozitivní čin mu však odepřít nelze; a sice vyhlášení amnestie v květnu 1960, kdy bylo ze žalářů propuštěno 5601 politických vězňů – lidí, kteří ve válce nasazovali životy za republiku, řeholníků, skautů a sedláků. Mezi nimi byl i maminčin bratr, můj strýc, JUDr. Josef Hakl, o němž jsem už mnohé napsal ve svých knihách.

Jiří Sehnal

BĚLOHRADSKÉ LISTY — Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Povoleno: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Adresa: 739 629 482 / 493 792 484

Telefon, fax: mks@lazne-belohrad.cz

E-mail: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Sazba, tisk: Martin Žantovský

Korektury:

Další číslo vyjde: 22. 4. 2022

Fotografie na obálce:

01 Děti v parku
Roman Kunčik

24 Zima v zámeckém parku
Ladislav Stuchlík

Zeptali jsme se za vás

Jak dlouho potrvají dodávky energií od dodavatelů poslední instance (DPI)?

Vážení spoluobčané, napjatá situace ohledně krachů některých dodavatelů energií stále pokračuje, a proto poslední dobou není neobvyklé, že jich v průběhu jednoho týdne ukončí svou činnost hned několik. Média na nás všechny denně chrlí informace o dalších a dalších dodavatelích, kteří již svým zákazníkům své služby neposkytují, jak postupovat, pokud se do podobné situace dostaneme právě my, a jak fungují DPI. Všechny tyto zprávy pak v mnohých z nás mohou vyvolávat obavy z dalšího vývoje a snadno se nám může stát, že nám datum ukončení dodávek od DPI unikne.

Toto jsou informace Energetického regulačního úřadu ke dni 5. 1. 2022, kdy uvedené datum označuje ukončení dodávek od DPI:

ELEKTRINA	
BOHEMIA ENERGY	14. 4. 2022
COMFORT ENERGY	14. 4. 2022
Český energetický dodavatel	23. 6. 2022
Energie ČS	14. 4. 2022
Europe Easy Energy	14. 4. 2022
Kolibřík energie	19. 4. 2022
Lumius	12. 7. 2022
Microenergy	14. 6. 2022
Ray Energy	17. 5. 2022
X Energie	14. 4. 2022

PLYN	
A-PLUS ENERGIE obchodní	22. 4. 2022
BOHEMIA ENERGY	17. 4. 2022
COMFORT ENERGY	17. 4. 2022
Český energetický dodavatel	26. 6. 2022
Czech Energy	9. 7. 2022
EAGLE ENERGY	10. 4. 2022
Energie ČS	17. 4. 2022
Energie pro tebe	25. 6. 2022
Europe Easy Energy	17. 4. 2022
Františkovy Energie	27. 6. 2022
Kolibřík energie	19. 4. 2022
Lumius	15. 7. 2022
Microenergy	17. 6. 2022
Ray Energy	20. 5. 2022
SVINOS	1. 7. 2022
X Energie	17. 4. 2022

Více informací vám poskytne sociální pracovnice městského úřadu:

Mgr. Simona Davidová, tel.: 778 527 179

Aktuální informace je možné pravidelně zjišťovat na stránkách Energetického regulačního úřadu (ERÚ):

<https://www.eru.cz/>

<https://www.eru.cz/cs/-seznam-dodavatelu-kteri-ukoncili-cinnost>

Společně zvládneme víc

– poděkování Pečovatelské služby Lázně Bělohrad

Když se spojí síly i vize sociálních služeb, je to velká pomoc pro klienta. Takové propojení se povedlo mezi PDZ a Pečovatelskou službou Lázně Bělohrad, a to v rámci péče o klientku s duševním onemocněním.

Nezisková organizace Péče o duševní zdraví (PDZ) pomáhá lidem s duševním onemocněním, aby měli plnohodnotný život se všemi právy a povinnostmi v místě, kde chtějí žít. Službu sociální rehabilitace poskytuje také v okrese Jičín. PDZ se při vyjednávání návazných služeb pro klienty často setkává s tím, že procesy služeb v jiných organizacích nezohledňují specifika komunikace a potřeb lidí s duševním onemocněním.

Každé profesní setkání s organizací, která ctí individuální přístup k člověku s duševním onemocněním, je pro PDZ, a hlavně její klienty velmi přínosné. Proto je namístě vyzdvihnout spolupráci s Pečovatelskou službou Lázně Bělohrad.

PDZ v rámci terénní služby podporuje klientku s duševním onemocněním, která se potýká s dalšími zdravotními potížemi. Do jejího života nedávno zasáhla smrt blízké osoby. Ztratila tak zdroj dosavadní opory, její zdravotní stav šel prudce dolů, začala mít velké úzkosti, obavy a zhoršila se její schopnost starat se sama o sebe. Náhle potřebovala intenzivnější

**PÉČE
O DUŠEVNÍ
ZDRAVÍ**

pomoc, protože i nadále chtěla žít doma, nikoliv v léčebně nebo jiném zařízení. PDZ proto oslovila ke spolupráci Pečovatelskou službu Lázně Bělohrad.

Každý, kdo chce vstoupit do pečovatelské služby, musí absolvovat vstupní sociální šetření. Klientka PDZ z něj měla velké obavy, nakonec proběhlo nad očekávání dobře. Celá atmosféra setkání, zvolený jazyk, tempo i návrhy řešení byly přizpůsobeny klientčiným schopnostem a aktuálnímu rozpoložení. Klientka byla překvapena, že setkání bylo příjemným zážitkem. Mimo jiné se podařilo domluvit odběr obědů a nákupů, což klientka přestala zvládat. Tato zkušenost ji posílila i do dalších situací.

Proč má takové jednání obrovský smysl? Díky individuálnímu přístupu dochází ke stabilizaci zdravotního stavu klientů, což jim dává možnost zvládat i velmi náročné situace doma, a ne v zařízeních. PDZ tímto velmi děkuje Pečovatelské službě Lázně Bělohrad.

*Mgr. Magdalena Plivová,
Péče o duševní zdraví, z. s.*

**POMOZ NÁM OŽIVIT TRADIČNÍ AKCI,
STAŇ SE NAŠÍM STRAŠIDLEM!
MŮŽEŠ BÝT ČÍMKOLI.**

**PŘIHLAS SE DO NAŠEHO TÝMU A POJĎ
SI S NÁMI UŽÍT DEN PLNÝ SMÍCHU
A ZÁBAVY.
TĚŠÍME SE NA TEBE!**

**ZAVOLEJ NA TEL. 778 761 144 NEBO
NAPIŠ NA MAIL
MKS@LAZNE-BELOHRAD.CZ**

Nebude městský úřad nějak upravovat zatáčku u Stromu života? Na podzim tam bylo několik nebezpečných dopravních nehod.

Silnice od Miletína do Lázní Bělouhradu je silnice II. třídy, vlastní jí Královéhradecký kraj a spravuje Správa silnic Královéhradeckého kraje. S jejím ředitelem Mgr. Petrem Kašparem od podzimu 2019 spolupracujeme jednak na možnosti omezení tranzitní kamionové dopravy přes Lázně Bělouhrad (Správa silnic KHK žádala odbory dopravy obcí s rozšířenou působností (u nás Jičín a Hořice) o zákaz tranzitní kamionové dopravy nad 12 tun na úsecích silnic II. třídy, kam hrozil přesun kamionové dopravy po zpoplatnění silnic I. třídy od 1. 1. 2020), jednak na úpravě nebezpečné zatáčky u Stromu života. Správa silnic KHK vloni obdržela dotaci na úpravy nebezpečných úseků silnic II. a III. třídy, kam byla zařazena právě i zatáčka u Stromu života. Dle informace pana ředitele Správy silnic KHK by úpravy měly proběhnout cca v květnu letošního roku.

Vzhledem k častým dopravním nehodám v této zatáčce jsme společně s místostarostou zhruba před rokem a půl jednali s Policií České republiky o možnosti prodloužení úseku omezené rychlosti na 30 km/h u lázní tak, aby zahrnoval i tuto zatáčku. Od příslušného pracovníka Policie ČR jsme obdrželi odpověď, že Policie ČR v této zatáčce neevviduje žádné dopravní nehody a zda bychom nechtěli prodloužit omezenou rychlost na 30 km/h až do Tetína...

Co bude za novostavbou bytového domu u lesní správy v místech, kde jsou bývalé pivovarské sklepy? Rostou tam nálety a místo je neupravené.

Společnost Devecia, která zrekonstruovala tzv. „lesní správu“ na bytový dům se 14 byty a nyní staví další bytový dům se 17 byty, bude stavět vedle tohoto bytového domu směrem ke sportovní hale ještě parkoviště. Pozemky za bytovým domem a za budoucím parkovištěm jsou v majetku města. Je to st. p. č. 68/1 o výměře 460 m² (na ní stával kdysi pivovar) a p. p. č. 102/1 o výměře 1185 m² (pod ní jsou pivovarské sklepy). Město chce tyto pozemky upravit (ještě v letošní zimě chceme vyřezat různé nálety) a při jednáních s bývalým ředitelem bělohradské základní školy Ing. Jiráskem jsme se domlouvali, že by zde bylo vhodné vybudovat parkourové hřiště. Zároveň chceme propojit chodník v Zámecké ulici s chodníkem u sportovní haly směrem k základní škole.

Jaká je situace se středním odborným učilištěm? Vloni bylo v Bělouhradských listech, že Zemědělská akademie funguje v Bělouhradě výborně, a na podzim jsem četl v novinách, že v Bělouhradě bude tato škola končit a snad zde bude učiliště z Nové Paky.

V červnu 2021 mě navštívil náměstek hejtmána Královéhradeckého kraje pro oblast školství Mgr. Arnošt Štěpánek a informoval mě, že došlo k brutálnímu úbytku žáků na Zemědělské akademii a Gymnáziu Hořice a že navrhne přesunout veškerou teoretickou výuku z Lázní Bělouhradu do Hořic a že Zemědělská akademie bude v Bělouhradě využívat jen středisko praktické výuky v areálu Kotykova mlýna. Ve stejné době jsme ale obdrželi písemnou informaci z Královéhradeckého kraje, že pracoviště Zemědělské akademie a Gymnázia Hořice v Lázních Bělouhradě funguje výborně a „provedené optimalizační změny jsou přínosem pro školu, její pracovníky i žáky“ (tato informace byla zveřejněna v Bělouhradských listech č. 4/2021).

Během podzimu jsme ale dostávali informace, že by se opravdu měla výuka Zemědělské akademie a Gymnázia Hořice přesunout z Bělouhradu do Hořic. Po jednáních na kraji, s hejtmánem, s některými politiky a s řediteli Střední školy gastronomie a služeb Nová Paka a Zemědělské akademie a Gymnázia Hořice je závěr takový, že v letošním roce skončí v Bělouhradě teoretická výuka Zemědělské akademie a Gymnázia Hořice a tato škola bude v Bělouhradě využívat do doby výstavby nových dílen v Hořicích pouze areál Kotykova mlýna. Zároveň se do bývalé budovy SOU Lázně Bělouhrad přesune k 1. září 2022 teoretická výuka některých oborů (cukrář, kuchař-číšník, později zřejmě i truhlář nebo maturitní nastavba) Střední školy gastronomie a služeb Nová Paka. Tato škola bude využívat i sportovní halu a umožní v ní výuku tělesné výchovy pro žáky základní školy Lázně Bělouhrad, tréninky sportovních oddílů TJ Lázně Bělouhrad a další sportovní aktivity.

Jsem tomu velice rád, protože celý areál základní školy, středního odborného učiliště včetně sportovní haly a venkovního sportoviště je pro školské účely ideální. Při úplném zrušení výuky v budově SOU by se pro ni obtížně hledalo využití. Sice panovaly názory, že by v ní mohl být městský úřad, ale přestavba na úřad by byla technicky i finančně náročná. Spíše jsme jednali ve smyslu, že by zde mohlo být v případě skončení školní výuky nějaké pracoviště v oblasti sociálních služeb.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Poslední zasedání zastupitelstva města v roce 2021 se uskutečnilo **15. prosince v aule Základní školy K. V. Raise**. Po zprávách kontrolního a finančního výboru a zprávě z jednání rady města zastupitelé schválili směnu částí pozemku p. č. 259 za část p. p. č. 260/1 v k. ú. Dolní Javoří, udělení souhlasu se zcizením pozemku p. č. 562/231 v k. ú. Lázně Bělouhrad, prodloužení termínu opravy hasičské zbrojnice v Brtvi do 31. 12. 2024, vzali na vědomí rozpočtové opatření č. 13/2021 a schválili rozpočtové opatření č. 14/2021. Dále pověřili radu města schválením a provedením rozpočtových opatření za rok 2021 a schválili rozpočet města na rok 2022 jako schodkový ve výši příjmů 80.518.320 Kč + stav prostředků na běžných účtech ve výši 23.525.900 Kč + bankovní úvěr 50.000.000 Kč a ve výši výdajů 153.044.220 Kč + splátky úvěru 1.000.000 Kč. Zastupitelé schválili rovněž střednědobý výhled rozpočtu města na roky 2023 až 2027 a variantu loga města, jejíž podoba bude dále rozpracována. V dalších bodech programu zastupitelé schválili vznik pracovněprávního vztahu mezi městem a členem zastupitelstva města, mimořádnou odměnu starostovi, mimořádnou odměnu místostarostovi a termíny zasedání zastupitelstva města v roce 2022. V diskusi se zastupitelé zabývali řadou aktuálních záležitostí.

Pavel Šubr

HODNOCENÍ ROKU 2021

Vážení spoluobčané,

jako každoročně se začátkem nového roku pokusím zhodnotit rok předcházející, tedy rok 2021. Ten byl stejně jako rok 2020 výrazně poznamenán pandemií covidu-19. Především v prvním pololetí panovala tvrdá protiepidemická opatření, která prakticky znemožňovala setkávání lidí, kulturní, sportovní a další činnost. Výrazně byl omezen chod úřadů, škol i firem, které ve velkém fungovaly na principu práce z domova a ve školství ve formě distanční výuky.

Začalo také očkování proti covidu-19, na které byly a jsou mezi lidmi rozdílné názory. V každém případě očkování napomohlo tomu, že průběh nemoci u očkovaných je mírnější, a nemocnice díky tomu kapacitně zvládly veliké množství nemocných. Městu se v té době podařilo zajistit testování v domě s pečovatelskou službou, takže lidé nemuseli jezdit za testováním do Jičína.

Koncem prvního pololetí se začala situace lepšit a protiepidemická opatření zmírňovat, takže jsme mohli uspořádat i naplánované letní kulturní akce, především koncerty, divadelní a jiná představení v Bažantnici a v zámeckém parku. Zájem o ně byl velký, o čemž svědčí více než 800 návštěvníků na dvojkonzertu skupin Rimortis a Harlej a téměř 800 na koncertu Davida Kollera. Největší návštěvnost pak zaznamenaly podzimní Slavnosti jablek a cibule při nichž jsme si připomenuli 150. výročí přivedení železnice do Bělohradu. Bohužel tradiční jarní akce jako Zahá-

jení lázeňské sezony, Mezinárodní folklorní festival „Pod Zvičinou“ nebo Strašidelnou Bažantnici nebylo možné uspořádat. Pandemie koronaviru, rostoucí počet nemocných a s tím spojená opatření koncem roku ale opět znemožnily uspořádat v plném rozsahu kulturní akce v rámci „Bělohradských Vánoc“ včetně tradičního rozsvícení vánočního stroměčku. Omezena byla i činnost knihovny, kde ale zakoupením biblioboxu pro vrácení knih bylo možné půjčovat knihy distančně.

V tomto nelehkém období se od 1. června stala novou vedoucí Městského kulturního střediska Ing. Petra Hanušová, která nahradila Ladislava Stuchlíka, jenž odešel po 21 letech ve funkci vedoucího MěKS do důchodu. Panu Stuchlíkovi bych chtěl poděkovat za dlouholeté organizování bělohradského kulturního života a paní Hanušové popřát, aby se jí nová práce líbila a kultura v Bělohradě vzkvétala.

Město do roku 2021 vstupovalo s 56,7 milionu Kč na účtech a s probíhajícím výběrovým řízením na stavbu nového městského úřadu a rekonstrukci části náměstí K. V. Raise. Hned v únoru zastupitelé na svém zasedání, které probíhalo po dva dny, rozhodovali, zda stavbu zahájit. Na jednání zaznívaly názory projekt rekonstrukce části náměstí a stavby nového městského úřadu v jeho čele zastavit a odkoupit Lázeňský hotel nebo získat od Královéhradeckého kraje budovu středního odborného učiliště a začít projektovat rekonstrukci těchto budov na nový městský úřad. Zajímavé je, že tyto názory zaznívaly především od zastupitelů, kteří v roce 2017 zastavili projektování nového městského úřadu Ing. arch. Ondřejem Plašilem a navrhli vyhlásit architektonickou soutěž, z níž vyšla současná varianta řešení nového úřadu. Nakonec zastupitelé devíti hlasy z 15 schválili uvolnění finančních prostředků na stavbu nového městského úřadu a rekonstrukci částí náměstí, které vzešly z architektonické soutěže.

Od dubna tak probíhá tato významná investiční akce, která by měla nejen vytvořit odpovídající zázemí nového městského úřadu pro občany a úředníky, ale i z hlediska architektonického pozitivně změnit vzhled severní části náměstí K. V. Raise. V roce 2021 se na akci, jejímž zhotovitelem je liberecká firma Syner, s. r. o., proinvestovalo celkem 45 milionů Kč a stavebně by měla být dokončena do konce prvního pololetí 2022.

Bohužel se nepodařilo uskutečnit druhou největší naplánovanou investiční akci – rekonstrukci ulice Karla Moora. Ačkoliv jsme akci vysoutěžili a vítězná firma MATEX HK předali staveniště, po úmrtí majitele firma k vlastní realizaci nenastoupila a řešíme s ní odstoupení od smlouvy.

Z dalších investičních akcí bych chtěl jmenovat rekonstrukci střechy na budově mateřské školy v Horní Nové Vsi, rekonstrukci dvou bytů v domě s pečovatelskou službou a jednoho v Kotykově aleji, vybudování nového dětského hřiště na Jiráskově nábřeží, dvou fitparků na Jiráskově nábřeží a u fotbalového hřiště v Horní Nové Vsi, rekonstrukci slaboproudých rozvodů a kompletní opravu plynového kotle v základní škole, pořízení dvou nových soch (želva a krokodýl) na vycházkovou trasu kolem Pardoubku, rozšíření stání pro kontejnery na komunální odpad v Dolním Javoří, rozšíření brány u sběrného dvora nebo vybudování nového přechodu pro chodce u továrny v Horní Nové Vsi, který bude dokončen v roce 2022. Zahájeny byly také záruční opravy na kanalizaci v Brtví a sportovním areálu u Bažantnice.

Pokračovaly rovněž projekční práce na dalších investičních akcích – komunikace a most na cestě z Dolní Nové Vsi na Byšička, komunikace k mostku přes Javorku pod restaurací U Sehnalů, chodník a autobusová zastávka u firmy Freudenberg, vnitroblok sídliště, vybudování inženýrských sítí v ulicích U Kačírků a Tyršova, rekonstrukce Památníku K. V. Raise, rekonstrukce kuchyně v základní škole a kulturního domu Jiskra v Horní Nové Vsi. Na projekt revitalizace zámeckého parku jsme zajišťovali partnera pro podání žádosti o dotaci v rámci projektu Interreg a našli ho v polském lázeňském městě Szczawno-Zdrój. Koncem roku jsme podali žádost o dotaci na rekonstrukci ulice Karla Moora a na dokončení rekonstrukce bývalé obecné školy v Brtví. Dotaci jsme získali na vybudování střediska osobní hygieny v domě s pečovatelskou službou.

Hodně změn jsme zaznamenali ve školství. Od 1. března rada města jmenovala novou ředitelkou Bělohradské mateřské školy Mgr. Janu Brádlou. V průběhu jara se rozhodl odstoupit z funkce ředitele Základní školy K. V. Raise Ing. Jaroslav Jirásko, MBA. Novou ředitelkou se od 1. srpna stala jeho dosavadní zástupkyně Mgr. Miroslava Brychtová. Oběma ředitelkám bych chtěl popřát v jejich práci hodně úspěchů a Ing. Jiráskovi poděkovat za 21 let ve funkci ředitele naší základní školy a za to, na jakou úroveň dokázal naši základní školu pozvednout.

V průběhu roku se začaly šířit informace, že Zemědělská akademie a Gymnázium Hořice ukončí své působení v budově školy bývalého SOU Lázně Bělohrad. Nakonec se situace vyvinula tak, že Zemědělská akademie a Gymnázium

Hořice ukončí k v roce 2022 teoretickou výuku v Lázních Bělohradě a nadále bude využívat jen areál Kotykova mlýna, ale od 1. září 2022 bude budovu školy v Lázních Bělohradě využívat Střední škola gastronomie a služeb Nová Paka, které kapacitně nestačí budova školy v Nové Pace. Došlo též k dohodě, že Královéhradecký kraj areál Kotykova mlýna po vybudování nových dílen v Hořicích bezúplatně převede městu.

Opakovaně jsme také řešili situaci ve zdravotnictví, kde zůstávala často uzavřena jedna ordinace praktického lékaře. V průběhu podzimu se situace vyřešila tím, že od 1. ledna 2022 nastoupila do této ordinace nová paní doktorka. Rovněž jsme několikrát jednali se stomatoložkou, která se přistěhovala do našeho města. Máme od ní příslib, že v průběhu mateřské dovolené začne v Lázních Bělohradě ordinovat.

Hospodaření města skončilo v roce 2021 se zůstatky na účtech města ve výši 31.153.897 Kč. Příjmy města ze sdílených daní vzrostly meziročně o 12,1 %, když v roce 2020 činily 50.942.329 Kč a v roce 2021 57.081.236 Kč. Zastupitelé na prosincovém zasedání schválili rozpočet města pro rok 2022 ve výši příjmů 80.518.320 Kč (+ využití prostředků na běžných účtech 23.525.900 Kč + investiční úvěr 50.000.000 Kč) a výdajů 153.044.220 Kč (+ splátky úvěru 1.000.000 Kč).

V roce 2021 zastupitelé na svých zasedáních mimo jiné schválili přijetí investičního úvěru ve výši 50 milionů Kč a rovněž schválili dar obcím postiženým řádním tornádem ve výši 200 tisíc Kč.

Vážení spoluobčané, dovolte mně, abych poděkoval vám všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zajímáte o dění ve městě, poděkovat vám chci i za respektování protiepidemických opatření a tím zabránění šíření epidemie nemoci covid-19. Poděkovat chci také všem zaměstnancům města a jeho organizačních složek za zvládnutí složité situace v loňském roce. Věřím, že v roce 2022 se situace konečně zlepší a naše životy se vrátí do normálních kolejí.

Na závěr mně dovolte, abych vám všem popřál do roku 2022 především pevné zdraví, hodně optimizmu a pozitivního myšlení a zvládnutí všech úskalí života.

*Ing. Pavel Šubr – starosta města,
foto: Václav Lejdar, Roman Kunčík,
Petr Laušman a arvich*

Mgr. Zdenka Šťastná

V tomto období se dožívá krásných 90 let Mgr. Zdenka Šťastná z Bělohradu. Při té příležitosti jsme ji požádali o vyprávění o jejím novinářském povolání.

Kdy se rozhodla pro volbu tohoto zaměstnání? A jak prožívala všechny změny a zvraty oné doby?

Novinářské ohlednutí

Pro povolání v žurnalistice jsem se rozhodla, když mi bylo 13 let. Ráda jsem ve škole psala různé slohové práce a takové zaměstnání se mi zdálo být zajímavé i trochu dobrodružné (dnes bych připojila: i poněkud nebezpečné).

Do redakce Mladé fronty jsem přišla přímo ze školy. Novinářská fakulta tehdy neexistovala, a tak jsem nakonec promovala na Právnické fakultě UK v roce 1955. Splnil se mi sen. Dělal jsem práci, na kterou jsem se dlouho těšila. Neměla jsem však nižádné zkušenosti s životem v takovém kolektivu a o zásadách a zvyklostech v politickém světě jsem nevěděla nic. Byla jsem zkrátka zoufale naivní stvoření. Měla jsem své představy a vymyšlené úvahy, co je správné a co ne a jak má člověk hájit své názory.

Stačila však jedno dvě má vystoupení na redakčních poradách, a kolegové se zděsili: Takhle přece nemůžeš mluvit! Bránila jsem se: A proč ne, když je to pravda? Tak si ji myslí

a neřkej to nahlas! Varovali mě. Neuměla jsem se přizpůsobit. Šlapala jsem dál svou cestou. Brzy se však nade mnou začaly stahovat mraky. Doneslo se ke mně, že budu muset odejít z ústřední redakce. Brečela jsem. Nechtěla jsem nikam jít. Všeljak jsem se bránila, ale ortel byl neúprosný: Bud' to půjdeš, nebo výpověď. Šla jsem. Pochopitelně že jsem šla. Prožila jsem pak tři roky zcela sama na vzdálené filiálce. Během těch tří let však došlo k mírné změně politického klimatu a někde na chodbě někdo řekl: Ona přece nic neudělala. A je docela dobrá. Proč vlastně není v ústřední redakci?- Potřebujeme ji tady.

Nikdo mně nic neobjasněl, ale náhle pracoviště v terénu bylo zrušeno a já jsem byla přeložena do ústřední redakce. Zase jsem byla v Praze.

Pracovala jsem v Mladé frontě dalších sedm let. Nato jsem využila příležitosti a přestoupila jsem do nového časopisu, jehož zaměření odpovídalo mým názorům. Byla to šedesátá léta, kdy došlo k politickému uvolnění a tání. Náš časopis vzkvétal, práce se nám dařila a hrozně nás bavila. Vzpomínám na ty tři roky jako na jednu nejšťastnější etapu svého života. Jistě, bavili jsme se o tom, že by se situace mohla změnit, ale žili jsme s optimistickým pocitem, že je Moskva daleko a že k ničemu nedojde. Ale to jsme se hrubě zmýlili. Přišel 21. srpen a my jsme se ze dne na den stali občany druhé kategorie a nepřáteli normalizace. Ten tam byl dobrý plat - byla jsem na dlažbě.

Horečně jsem sháněla nějakou práci. Za jedno jsem potřebovala nutnou obživu a za druhé razítko od zaměstnavatele do občanského průkazu, jinak bych riskovala, že mě zavrou pro příživnictví. Ale nikde mě nemohli s mou politickou minulostí zaměstnat. Byly to kruté časy. Přišly i chvíle, kdy jsem pochybovala, jestli to vůbec se zdravou kůží přežiji. Střídala jsem alespoň krátkodobé brigády. Později se mně podařilo uchytit ve stavebnictví, kde jsem strávila šest let. Důchodu jsem se pak dožila ve Výzkumném ústavu matematických strojů. Díky své státní zkoušce z angličtiny jsem tam dostala práci v technických informacích.

A řeknete si: Koho tohle všecko dneska zajímá? Nikoho. Takových bylo, kteří prožívali podobné problémy. A ještě horší. A totalitní režim je dávno pryč. Ale co otřesná událost před nedávným časem s mladým novinářem na Slovensku? Vždyť ten chlapec nechtěl nic, než se dobrat pravdy a řídit se jako novinář svými zásadami. A skončil s kulkou v hlavě.

A tak prosím vás, má to všechno vůbec nějaký smysl? Snad alespoň ten, že člověk umře s čistým svědomím. A to má taky svůj význam.

Pani Šťastná, děkuji vám za ohlednutí za vašim profesním životem, za to, že jste se s námi o své zážitky podělila. Přeji vám jménem redakce BL a jistě i jménem čtenářů pevně zdraví a mnoho slunných dnů.

Hana Friedrichová, foto: archiv a Ladislav Stuchlík

SILVESTR JE SAMÁ LEGRACE

Konec prosince bývá opojný i díky pošetilé myšlence, že nastávající rok bude něco jako terno v loterii. Hurá. Slaví se Silvestr.

S tímhle křestním jménem žije v naší zemi 393 osob, zatímco Jiřích je 296 090 – jenže kromě hadů a štírů si nás nikdo ani nevšimne. Taky bych rád ohňostroj a všeobecný jásos, ale kde nic, tu nic.

Oblíbeným doplňkem oslav bývá alkohol. Kamarádův táta prohlásil: „Na Silvestra pijou jenom amatéři.“ To ještě nevěděl, že jeho syn bude mít po dvaceti letech volno, přijede k němu na chatu a navštíví ho i pár sousedů. Skončilo to amatérsky.

Já osobně slavím spánkem. Špunty u mě nejsou vystřelovány ze šampaňského, ale používám je coby zvukovou izolaci do uší, abych nic neslyšel. Jsem starý bručoun, který sice nebručí, zato chrápe. Pěšky jako za vozem. Podle definice má chrapoun „chování obhroublé, sprostý slovník, malou slovní zásobu, ale o to víc mu nechybí sebevědomí podporované kořalkou“. Co všechno se člověk o sobě nedozví. Odvázaný z toho nejsem, ovšem vrhat se kvůli svému charakteru do víru silvestrovských vášní nehodlám. Třeba bych ještě chytil průvan a moje peněženka jakbysmet. Typický suchar.

Popravdě řečeno, bývaly doby, kdy jsem se oslavám konce roku nebránil ani já. Třeba když silvestrovská diskotéka kdesi na mlejně proběhla přesně podle mého gusta, a dokonce bez elektřiny. Gramofon s klikou dokázal skvěle nahradit moderní techniku a v našem TOP 10 zvítězila Viera Racková s převšedčivou písní „Ej chlapičci milí, my by sme vás ľúbili, kebyste nám traktorom rozorali lány“. Tento cudný dvojsmysl necudně převálcovává na druhém místě Jára Pospíšil: „Ráno při snídani je k milování ten nejlepší čas, tadamtadam, potom u oběda mi pokoj nedá a přijde to zas, tadamtadam. A po večeri při kafičku už mi to šimrá po těle, po tělíčku, tadamtadam.“ Mě sice po tělíčku nic nešimralo, zato jsem se krásně vyspal za pecí a myši na půdě si mohly novoročně dovádět, jak chtěly.

Taky se mi přihodilo, že jsem trávil Silvestra sám s babičkou na venkově. Nejspíš jsem se právě s někým rozešel, nebo možná jenom nesešel. Vyznavači zdravé výživy by si fotku naší babičky mohli vystavovat ve slavnostní biorámu. K jídlu mívala brambory, zelí, jablka, hrušky, někdy kuřecí droby a do melty si lámala chleba. Ale jaký dárek pro ni vymyslet? Nakonec jsem to risknul, přivezl láhev bohemky a mucholapku. Z obojího měla babička nefalšovanou radost a připili jsme si. Sektu vypila tak půl deci, a já ten zbytek, ale víno jí chutnalo, tváře zčervenaly a začala vyprávět o svém dětství, poutavě a zaníceně.

Rád na tenhle konec roku vzpomínám a taky mě potěšilo, že jsem, coby děcko školou povinné, nemusel někde v kopcích sbírat kamení. Pravda, žádný pokrok šutry z polí neodstraní, ale zato máme mobilní telefony. Na Silvestra poleťují vzduchem milióny SMSek a mejlka může nastat:

Od A pro B: „Hezkého Silvestra, šťastný nový rok a vše nejlepší.“

B netuší, od koho to je, přesto odpovídá: „Díky! V příštím roce přeju hodně chlastu a sexu.“

Od A pro B: „Paní učitelko, to jsem psala já, Jana Nováková, 3. C.“

Tak ať vám v novém roce vyjde to terno v loterii a já si jdu lehnout s důležitým poznáním: netlouste se od Vánoc do Silvestra, ale od Silvestra do Vánoc.

Jiří J. Čutka

V ZIMĚ PADÁ SNÍH A JÁ

Kdepak dneska, to dřív bejvávaly, panečku, jinačí zimy. A toho sněhu, aspoň po pás, co po pás, až k ramenům, copak sněhu, ale těch mamutů, co bylo... Flek, re, tutti...

Když začne chumelit, radostně sáňkujeme, lyžujeme, bruslíme a pochopitelně taky padáme, hlavně v místech nenápadných, tedy zrádných. Náledí bývá zlomyslná a má zvrácený smysl pro humor. Baví ho pozorovat, jak ztrácíte rovnováhu, máváte rukama a začínáte tancovat kozáčka. Celé vaše představení, dřívě nebo později, skončí zemskou přitažlivostí a neslušnými výrazy.

Vím, o čem mluvím. Jednou v lednu jsem doprovázel děvče jako květ z nějakého maturitního plesu. Bylo to poprvé a sliboval jsem si mnohé. S mým návrhem noční procházky při měsíčku bohužel souhlasila.

V lakýrkách se po náledí chodit nemá. Celou cestu mě moje partnerka podpírala a chytala, když jsem padal. Před jejím domem už nebylo na polibek ani pomyslení a tím to skončilo. Přitom taková blbost.

Drahně tomu let, co do našich končin zavítal Martin na koni bílém, jestli ho vůbec někomu neprodal. Teď přijíždí na grošákovi barvy šedého bláta, sníh moc nepadá, zato nás napadají jiné věci. Třeba že se naše planeta otepluje, ke své orientaci se hrdě hlásí a střídání ročních období už ani nepředstírá.

Buď jak buď, bílá zimní pokrývka z ledových krystalků zatím nezmizela a v dětství jsem si ji užíval jaksepatri, třeba sáňkováním. To mě bavilo, pokud byla stráž bez hrbolů a výmolů. Každé nadskočení totiž znamenalo dosednout na tvrdou hranu sání, což není nic příjemného.

Kdybys si místo toho šel dobrovolně domů pro pár na zadek, výsledek by byl stejný a trest za budoucí nepatřičnost bych už měl zálohově odbytý.

Táhnout sáně do kopce se mi jeví jako nutný zlo, který nemůže těšit vůbec nikoho, a ruská trojka by se šikla. Jenže ty jejich vozatajové by nejspíš schovávali pod kožichy pár jaderných hlavíc. To už tu bylo, a tak si radši sáně potáhnou sám. Ono mě neubude.

Běžkaři v zimě běžkují, já spíš chodkoval, ale padali jsme všichni stejně. K tomu, abych si na lyžích někam vyrazil, jsem nikdy žádnou společnost nepotřeboval, a dokonce ji kategoricky odmítal. Držet skupinové tempo a šveholiti cosí o mazání nebo rychlostních rekordech není zrovna moje parketa.

Nedejbože aby došlo k situaci, že by mě chtěl někdo předjet a zarval přitom: „Stopa!“ Na to mám alergii. Nejspíš bych se neudržel, zatarasil dráhu a zvýšeným hlasem odpověděl: „Hovno!“ Přitom normálně sprostě nemluvím. Tak proč si kazit romantiku zimního dne a svazovat se kazajkou hromadné žvanírny?

V pokročilém již věku přišel jsem na zásadní věc, která se zimy bezprostředně týká. Ať mi pan Darwin promine, ale zřejmě nepocházím z opice, nýbrž z medvěda. Běžné zimní aktivity nahradily pasivity a buď spím, nebo se o to pokouším. Skotačení ve sněhu jsem vyměnil za výhled na skotačící plameny v kamnech a zasněžený dvorek. Zazimuju se.

My, medvědi, jsme takhle stavěni, stejně jako sněžní muži, naši příbuzní. Dva yettiťovo na sebe narazili uprostřed Himálaje a jeden se ptá druhého:

„Už jsi viděl toho Messnera?“

„Ne. A ty na něj věříš?“

Všechno je holt relativní, ale sníh je sníh. Tak ať nám padá. A my ne.

Jiří J. Čutka, foto: Ladislav Stuchlík

Kraj našeho srdce

VZPOMÍNKA NA STANISLAVA RUDOLFA

Vzpomínka na Stanislava Rudolfa

Minulý týden přinesla média zprávu, že v nedožitých 90 letech zemřel spisovatel, scenárista a dramaturg Stanislav Rudolf. Česká literatura v něm ztratila nestora dívčího románu, několik generací čtenářek laskavého průvodce dospíváním a já člověka, jehož jsem směl nazývat přítelem. A Bělohradští? Mnozí z těch, kteří už mají sedm křížků (nebo co už jedou osmé gumy, jak by řekl Stanislav), respektovaného učitele. A taky kamaráda, kterým se několika z nich později stal. Na Základní škole K. V. Raise v Bělohradě učil počátkem 60. let a nikdy na tohle město nezapomněl. Jezdil sem na srazy své někdejší třídy i jen tak za vzpomínkami.

Já tuhle etapu jeho života přirozeně neznám, poznal jsem Stanislava až krátce před jeho sedmdesátkou. Přes téměř čtyřicetiletý věkový rozdíl jsme uzavřeli velmi autentické přátelství. Od samých začátků mého psaní mi pomáhal. Četl všechny moje sbírky. Laskavě je recenzoval pro místní periodika; výhrady si nechával pro mě. Společně jsme zasedali v porotách různých literárních soutěží a navzájem si chodili na besedy a křty nových knih. Když jsme měli společné čtení, nikdy nedával najevo, že já jsem předskokan a on je kapela večera, přestože to tak bylo a všichni to věděli. Ale on nikdy nedovolil, abych to tak vnímal já. Byl to velký chlap, tak velký, že už svou velikost nemusel nikomu dokazovat.

Časem jsme si vytvořili rituály: společné cesty autem na zasedání porot, společná posezení. Nejkrásnějším rituálem byly donedávna vánoční návštěvy – mezi sv. Štěpánem a Silvestrem. S brambořkem pro paní Jarušku a s knížkou pro něj. V posledních letech se k nám přidávala i Hanka, moje žena. Prorůstali jsme.

Ke konci se rytmus jeho života přirozeně zpomaloval, naše kontakty řídly. V posledních letech jsem ho vídal už jen vzácně. Přesto zůstal v mém životě důležitým člověkem. V mnohém vzorem. A darem, velkým darem. Vždycky zůstane. Sbohem, Stanislave, a díky za všechno.

*Petr Kukul, básník, spisovatel, publicista
a člen PEN klubu*

Kraj našeho srdce

Měli jsme s mou ženou v životě velké štěstí. Na začátku své profesní dráhy a posléze i manželství jsme se usídlili na Bělohradsku. Přesněji: v přízemí a prvním patře malotřídní školy ve Svatojanském Újezdě, kde moje žena pár let ředitelovala, zatímco já jsem v nedalekých Lázních Bělohradě vtlučoval o něco starším dívkám a klukům do hlavy vyjmenovaná slova po F, shodu podmětu s přísudkem, líčil jim bitvu u Lipan nebo na Bílé hoře a hrál s nimi divadelní hry a sitkomy, které jsem si sám napsal. (Ještě mám jejich texty i s fotkami doma pečlivě schované!)

Poznal jsem tam spoustu povah i charakterů, na něž jsem nikdy nemohl zapomenout. Při jedné hodině tělocviku, kdy jsem supoval, jsem si třeba povšíml dívenky s těmi ideálními tělesnými mírami (100, 100, 100). Ano, byl to můj pozdější literární i filmový Metráček. A takových typů jsem si stírádal do zásoby desítky. Třeba jeden kluk se mi o přestávce hrdě světil: „Pane učitelí, náš táta je třída. On v práci kraje! A nikdo mu na to ještě nepřišel!“ Nebo...! Ne, raději už nechám podrobnosti!

Dnes bych se chtěl vám, čtenářům Bělohradských listů, ale svěřit s něčím, čeho jsme si tenkrát jako mladí kantorů snad vůbec nevšímli. Ano, tehdy jsme snad vůbec nevnímali krajinu, v níž jsme se načas usadili. Prostě všechno kolem nás byla jen jakási zanedbaná šedivá kulisa k tomu, co jsme každodenně prožívali. Teprve nyní, po desítkách let, jsme užasli nad krásou toho kraje. Často se sem vracíme. Pokaždé, když projedeme Chotčí a necháme po pravé ruce esíčko staré, zrušené silnice (mimochodem právě tahle její část byla pro chotečské kluky nesmírně důležitá, protože skryti v křoví číhali na řidiče projíždějících aut, kteří vždy po několika metrech zastavili, neboť před sebou na zemi zahlédli peněženku. Bohužel, než vylezli ze svého auta, než se k nálezu vrátili, byla trofej, pevně přivázaná na provázku, už dávno v rukách chechtajících se lovců...!), tedy: když toto, dnes absolutně bezpečné, místo mineme a vyhoupneme se na nejvyšší terénní vlnku, je nám dopřáno spatřit zázrak: krajinu v mírné kotlině Lázní Bělohradu, rozhraní modrého nebe a zeleně lesů. „Zastav, prosím tě!“ požádá mne moje žena Jarka pokaždé. Vystoupíme pak oba z auta a jen se mlčky díváme před sebe, kolem sebe, všude tam, kde je ta krásna nashromážděna.

A já si v duchu říkám, zda onen fantastický osmý div světa nenalézá člověk zpravidla až tehdy, kdy je schopný ho milovat. My dva jsme ho objevili v koutě naší země, kterému říkáme Bělohradsko.

Stanislav Rudolf

Metráček, Pusinky, Kopretiny pro zámeckou paní, Nebreč, Lucie. Co knížka, to bestseller. Autor – Stanislav Rudolf.

V době největší slávy měla pošťačka v Brandýse nad Labem na dopisy pro něj zvláštní tašku a na jeho novinky se stály dlouhé čtvrté fronty.

Stanislav Rudolf zemřel v sobotu 8. ledna 2022, čtyřicet dní před svými devadesátinami. Dvě generace čtenářek ztrácí oblíbeného autora a já svého nejlepšího učitele a přítele. Byl jsem poctěn tím, že jsem Standovi mohl tykat. Psali jsme si řadu let mejly, dvakrát jsem jej s kolegy navštívil v jeho Brandýse. Stanislav Rudolf si oblíbil naše Bělohradské listy, vždycky říkal, že netrpělivě čeká, až budou vyčuhovat z jejich poštovní schránky. Byl nejen mým učitelem na bělohradské základce, ale i učitelem mého psaní. Bez jeho rad bych se nepustil do tří povídkových knížek.

Šest roků v Bělohradě učil češtinu a dějepis na měšťance a byl oblíbeným, takovým novým kantorem, který měl na žáky velice kladný vliv. Svátkem pro nás spolužáky, hlavně pro spolužačky bylo, když přijel na náš třídní sraz. Gentleman ze staré školy vypadající hodně, ale hodně mladě. Znali jsme ho výhradně v padnoucím sáčku, apertní košili a kalhotách s opaskem, který ladil s botami.

Zpátky však k literatuře. Stanislav Rudolf byl jako spisovatel dokonalý profesionál. Ve svém psaní byl uvěřitelný, lidský. Nikdo po něm už nedotáhl žánr tak vysoko.

Nikdo už ho nenahradí.

Breč, Lucie. Teď je na to čas.

Eduard Čeliš, foto: archiv

NENÍ HASIČ JAKO HASIČ

JSDH a SDH, je v tom vůbec nějaký rozdíl? Vždyť je to přece jednotka sboru dobrovolných hasičů obce. A sbor dobrovolných hasičů. Samý dobrovolný hasič. V čem je tedy rozdíl, pokud v tom vůbec rozdíl je.

JSDH

Jednotka sboru dobrovolných hasičů se řídí zákonem 133/85 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy zákonem „o požární ochraně“.

Zřizovatelem JSDH dle § 29 zákona 133/85 Sb. je obec.

Obec v samostatné působnosti na úseku požární ochrany:

- » Zřizuje jednotku sboru dobrovolných hasičů obce, která provádí hašení požárů a záchranné práce při živelných pohromách a jiných mimořádných událostech a plní další úkoly podle zvláštního právního předpisu ve svém územním obvodu, členům jednotky sboru dobrovolných hasičů obce za hašení požárů a záchranné práce při živelných pohromách a jiných mimořádných událostech poskytuje odměnu.
- » Udržuje akceschopnost jednotky sboru dobrovolných hasičů obce.
- » Zabezpečuje odbornou přípravu členů jednotky sboru dobrovolných hasičů obce.
- » Zabezpečuje materiální a finanční potřeby jednotky sboru dobrovolných hasičů obce a požární ochrany.
- » Zajišťuje péči o členy jednotky sboru dobrovolných hasičů obce, popřípadě i o osoby vyzvané k poskytnutí osobní pomoci podle § 18, jestliže zasahují za ztížených podmínek nebo u déle trvajícího zásahu na území obce.

SDH

Sbor dobrovolných hasičů je zapsaným spolkem pracujícím na úseku požární ochrany. Řídí se zákonem 89/2012 Sb. ve znění pozdějších předpisů – tzn. „nový občanský zákoník“. Sbor dobrovolných hasičů (SDH) je obecně označení dobrovolnického hasičského sboru, který je právně samostatný. Jako zájmová organizace působící na úseku požární prevence a výchovy dětí bývá sponzorován obcemi nebo kraji a jako subjekt se nepodílí na zásahových a likvidačních pracích při řešení mimořádných událostí.

Z výše napsaného je tedy patrné, že SDH a JSDH nemají po právní stránce nic společného. Mohou však spolupracovat, jak na to pamatuje zákon 133/85 Sb. ve své páté části, a to v § 75.

Spolky, veřejně prospěšné organizace a jiné orgány a organizace působící na úseku požární ochrany pomáhají při plnění úkolů na úseku požární ochrany zejména tím, že:

- » pomáhají vyhledávat členy jednotek sboru dobrovolných hasičů obcí
- » podílejí se na odborné přípravě členů jednotek sborů dobrovolných hasičů obcí
- » podílejí se se souhlasem vlastníka na provádění údržby, oprav požární techniky, věcných prostředků požární ochrany a objektů požární ochrany, včetně vodních zdrojů
- » podílejí se na činnosti směřující k předcházení požárům, zejména na preventivně výchovné činnosti mezi občany a mládeží
- » podílejí se na ediční a publikační činnosti a na dokumentaci historie požární ochrany a hasičstva

ZÁVĚREM

Člen JSDH nemusí být členem SDH a naopak. SDH je občanské sdružení, JSDH by měla být organizační složkou obce. Pokud někomu stále není jasný rozdíl mezi JSDH a SDH, nahraďte JSDH zkratkou JPO, tj. jednotka požární ochrany.

Na území města Lázně Bělohrad působí šest sborů dobrovolných hasičů: Dolní Nová Ves, Lázně Bělohrad, Prostřední Nová Ves, Horní Nová Ves, Lány a Hřidelec. Tyto sbory se starají zejména o kulturní a společenskou činnost ve svém okolí.

Členové jednotky s schází pravidelně každý druhý čtvrtek. Školí se v bezpečnosti práce, zdravotědě, taktických postupech a v neposlední řadě provádí praktický výcvik. V loňském roce jednotka zasahovala u deseti požárů, devíti technických pomoci, jedné dopravní nehody, pěti planých poplachů, sedmi zásahů s AED (resuscitace pacienta), pěti zásahů likvidace obtížného hmyzu a čištění komunikace. Dva členové jednotky byli v odřadu hasičů Královéhradeckého kraje na pomoc obcím zasaženým tornádem na Moravě, dva odjeli jako dobrovolníci. Chtěl bych touto cestou poděkovat členům jednotky za jejich nasazení při zdolávání krizových situací a všem zastupitelům za finanční podporu jak JSDH, tak i SDH.

Luboš Stárek, velitel JSDH Lázně Bělohrad, foto: archiv JSDH

Mgr. Jan GROUČEK
hejtman Jihozemského kraje

Brno, 17. prosince 2021
JMK 176843/2021

Vážený hasič,

na tu noc, kdy se již Moravou přehnal tornádo nikdy nezapomenu. Pár desítek minut po katastrofě jsem přijel na místo. Bylo to peklo. Všude popadali domy, tma a ticho. Měl jsem strach, kolik obětí si život vyžádá.

Měl jsem pravidel, kteří přijeli na místo kromě zdravotníků a profesionálních hasičů, byli dobrovolní hasiči. Ale tím to neskončilo. V dalších dnech přijížděli pomáhat další jednotky z celé republiky.

Chápu, proč Vám touto cestou poděkovat! Když to lidé na jižní Moravě nejvíce potřebovali, neváhali jste ani minutu. A pomáhali jste hodiny, dny a týdny. Vážím si toho. Doufám, že jste si tolikrát, jako už tolikrát, že jste nenahraditelnou složkou integrovaného záchranného systému.

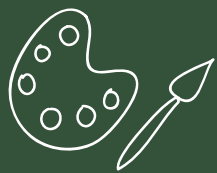
Buďteři Vám kvůli plněním opatření nemohu předat tento pamětní list osobně a zasílám jej touto cestou. Doufám, že se někdy v budouznu budeme moci potkat, abych Vám poděkoval osobně.

Jižní Morava na Vaši pomoc nikdy nezapomení!

Děkuji
Jan Grouček

Představujeme dvě ředitelky

Mgr. Miroslava Brychlová
ředitelka Základní školy
K. V. Raise, Lázně Bělohrad

Věk, stav, děti, kariérní postup

Je mi 57 let, jsem vdaná a mám jednoho, už dospělého, syna. Po hořickém gymnáziu jsem vystudovala Pedagogickou fakultu v Hradci Králové, obor matematika-pedagogika.

V roce 1987 jsem nastoupila jako skupinová vedoucí na zdejší základní školu. Po roce jsem byla přemístěna na ZŠ Železnice na pozici učitelky matematiky a fyziky. Po revoluci v roce 1989 nastaly velké změny i ve školství, a já byla opět přemístěna (v srpnu 1990) na zdejší základní školu. Kde, kromě tříleté mateřské dovolené, pracuji nepřetržitě dodnes.

Působila jsem jako učitelka, třídní učitelka, školní metodik prevence, výchovná poradkyně a zástupce ředitele školy. A od srpna 2021 jsem nastoupila do funkce ředitelky školy.

Jaké máte koníčky a zájmy?

Celý život mě provází sport. Jako dítě na vesnici Sokol, pak dlouhé roky závodně volejbal a k tomu cyklistika, jízda na koloběžce a v poslední době chůze. Samozřejmě bych mohla jmenovat další, například ruční práce.

Jakým směrem chcete směřovat školu a jaké budete realizovat změny?

Už při konkurzu jsem říkala, že naše škola je moderní, pěkně vybavená, proto bych chtěla v tomto směru pokračovat. Nemyslím si, že je nutné realizovat nějaké velké změny. Chtěla bych, aby se žákům, ale i zaměstnancům ve škole líbilo. Nejdůležitější pro mě při nástupu do funkce bylo vytvoření co nejlepších podmínek pro návrat žáků i zaměstnanců po distanční výuce. O to se snažíme neustále, protože návrat do „normálu“ se neustále odkládá.

Jaké vidíte problémy a problémová místa ve škole?

Největší problémové místo ve škole je kuchyně, která nutně volá po rekonstrukci. Zřizovatel o tom ví a dělá vše pro to, aby rekonstrukce mohla proběhnout co nejdříve.

Jaké problémy přináší současná epidemiologická situace a jak je zvládáte?

V současné době se nacházíme v rytmu testování dvakrát týdně. A to jak žáků, tak zaměstnanců. Vzhledem k tomu, že první testování jsme si zkusili už na jaře loňského roku, tak si myslím, že toto všichni (žáci, učitelé, uklízečky, kuchařky i pan školník) zvládají velmi dobře. Za to jim patří velké poděkování.

Doufám, že na jaře se vše stabilizuje a my budeme smět uskutečnit kurzy, výlety a jiné společné akce, které nám všem velmi chybí.

Jak hodnotíte spolupráci se zřizovatelem, je potřeba něco zlepšit?

Spolupráce se zřizovatelem je velmi dobrá. Myslím si, že to, jak škola vypadá, je i jeho zásluha.

Velký bělohradských škol

Mgr. Jana Brádlová

ředitelka Bělhradské mateřské školy

Věk, stav, děti, kariérní postup

Pocházím z Nové Paky, kde jsem absolvovala Střední odbornou školu pedagogickou, magisterské vzdělání v oboru učitelství 1. stupně základní školy jsem získala na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Je mi 44 let, jsem svobodná a nemám děti.

Pedagogickou kariéru zastínila touha po poznání jiné země a touha po znalosti cizího jazyka, a jelikož vše, do čeho jdu, dělám naplno, odjela jsem do země za kanálem La Manche. Krásy Velké Británie, kulturu i běžný život jsem poznávala skoro 13 let. Za tu dobu jsem měla možnost pracovat pro několik automobilových firem s mezinárodním zastoupením. Byla jsem součástí logistických a projektových týmů, ten poslední byl v Jaguar Land Rover. Důvodem návratu do ČR byla nabídka práce pro česko-švýcarskou společnost působící v Hradci Králové. Pracovní pozici manažerky provozu a logistiky vystřídala pozice zástupkyně ředitele české divize. Od března 2021 jsem ředitelkou Bělhradské mateřské školy.

Jaké máte koníčky a zájmy?

Ráda cestuji a poznávám nová místa i lidi. Doba pandemie sice ztížila podmínky volného cestování do zahraničí, ale díky tomu jsem se začala věnovat horské turistice, která mě naprosto naplňuje. Snažím se být aktivní i přes pracovní vytížení, které je na úkor osobního volna. Ze sportů preferuji sjezdové lyžování, cyklistiku a plavání.

Jakým směrem chcete směřovat školu a jaké budete realizovat změny?

Výchovně-vzdělávací oblast je dobře nastavena, nicméně je třeba oprostít se od stereotypů. V souladu se strategií vzdělávací politiky 2030+ zařadíme více činností, které pramení z běžných životních situací, činností, které děti budou bavit a zároveň rozvíjet jejich potenciál. S tím

souvisí čerpání evropských dotací na program Šablony III, který jednou třetinou přispěje na nákup tabletů pro děti. Na vzdělávání s pomocí informační techniky se zaměříme od září 2022, v následujících měsících zařadíme činnosti z oblasti polytechniky. Do předškolních tříd instalujeme ponky, děti si postupně osvojí práci s kladívkem, pilkou, šroubovákem. Mladší děti budou pracovat s netradičními materiály. Zaměříme se i na tělesný rozvoj, hrubá motorika je u většiny dětí oslabena, obecně myslím, že se děti málo hýbou. Změny v oblasti materiálního vybavení a vnitřní modernizace budov jsou nutné. V prosinci jsme nakoupili mnoho nových didaktických pomůcek a hraček do všech tříd, letos budeme postupně obnovovat dětské knihovničky a hračky na zahradu. Zamýšlíme se nad zastíněním částí zahrady na pracovišti v Lázních Bělhradě, v plánu je instalace klimatizace na obě pracoviště, z hlediska BOZP bude nutné odstranit dřevěné obložení na chodbách. Nejspozději v dubnu bude spuštěn nový stravovací systém, který celkově zjednoduší stravovací agendu. Rodičům umožní vlastní správu odhlašování obědů, tím získají přehled a kontrolu nad platbami.

Jaké vidíte problémy a problémová místa ve škole?

Zásadní problém je stárání budov a rostoucí ceny všeho, co souvisí s modernizací nebo rekonstrukcí. Bez finančních prostředků zřizovatele, na kterých je škola závislá, to nepůjde.

Jaké problémy přináší současná epidemiologická situace a jak je zvládáte?

Soustředěnost se upírá na vládní nařízení a jejich neustálé změny ovlivňují organizaci provozu. Častá nemocnost dětí má negativní vliv na průběh vzdělávání a připravenost na vstup do základní školy.

Jak hodnotíte spolupráci se zřizovatelem, je potřeba něco zlepšit?

Spolupráce se zřizovatelem je na velmi dobré úrovni. Mateřské škole se dostává podpory v mnoha oblastech, je příjemné vědět, že se můžeme na zřizovatele kdykoli obrátit.

Ladislav Stuchlík, foto: Petr Laušman, autor

BĚLOHRAŽÁCI MĚLI JOPE, PECKOVÁ

Ráno krátce po probuzení spatřit zasněženou krajinu a navečer se vracet domů za vrzavých zvuků sněhu pod podrážkami bot bylo ještě nedávno běžné zažívat každou zimu i zde v podhůří Krkonoš. Sněhová pokrývka byla bohatá a kolikrát vydržela od Mikuláše až do prvních jarních dnů. Je jasné, že největší radost z toho měli lyžaři. Vždyť každému milovníkovi úzkých prkýnek poskočilo srdce, když uviděl bílou peřinu. A že jich i ve zdejších kraji nebylo málo, není nutné nijak zdůrazňovat.

Na lyžařská léta v L. Bělohradě krátce zavzpomínal EDUARD ČELIŠ.

„Do tajů lyžování jsem pronikal na bělohradských „sjezdovkách“ Kačírák, Kupčák, Popluž, Fajfrák. Pak, když už jsme se trochu otrkali, odhodlali jsme se na větší kopce: Malá a Velká Nebesa, Údoličko, Slivák i U Dubu. Tenkrát „frčely“ lyže JOPE, které vyráběl truhlář Josef Pech, a vázání vévodil lankový kandahár.

Běžkovat jsem začínal koncem šedesátých let. První běžky mně půjčil Vašek Hrbek, který je nafasoval v novopackém učilišti. S ním a ještě s Honzou Ouškem jsme tehdy vzhlíželi k umu lyžařského nestora Pepy Plcha.

Pochopitelně každý, kdo propadl běžkám, rád vzpomíná na hospodu U Máslu na Arnoštově. Nejpříměji sem vedla Horská cesta, ale protože sjezdy po ní byly dost nebezpečné, později jsme jezdili východní cestou přes Palímu nebo pak západní přes Javoří.

Živě si vybavuji sobotní běžkové túry Hůrou na Bukovinu, přes Kalský Mlýn a Vyšehrad na Zvičinu. Většinou jsme vyráželi ve čtveřici: Petr Koláček, Franta Čerovský, Vašek Ježek a já. Někdy se přidali i Vláďa Závěský s Honzou Kupkou. Na Zvičině jsme slabou hodinku poseděli a cestou domů jsme ještě navštívili „náš“ Arnoštov. Odtud už za tmy do Dolního Javoří a podle Javoroky jsme pádili domů. Když jel Kupka na čele, tak jednou pravil: „Já rozrážím cestu jako slavnej ledoborec Krasin.“

Generace našich rodičů měla lyžování také v lásce a parta kolem Franty Fleka měla nabídku občerstvovacích zastávek na svých výletech ve stopě o dost bohatší než my. Kromě Arnoštova byly hospody na Bukovině, Aero na Vřesníku, na Libíně, na Tikovech, Fléglova hospoda v Brtví, Špůrovi na Brdiku a Dusíkova chata v Hůře. Ta je pro mě určitou nostalgii dodnes, protože byla tehdy takovým střediskem lyžařů, a to nejen bělohradských.

V sedmdesátých letech se vytvořila báječná parta zapálených lyžařů kolem Jardy Krause. Přitáhl nás k maratonům a Krkonošské sedmdesátce. Nejvýstižněji to jednou zhodnotil Vláďa Závěský: „Vy volové, nebylo nám líp, když ten Jarda Kraus byl na tý Stupný a neotravoval nás s tím závodním lyžováním?“ Vzniká i série závodů pod názvem Bělohradský pohár. V roce 1981 vítězí v 1. ročníku „Pan sportovec“ Láďa Khun před Jardu Krausem. Já byl tenkrát třetí.

Postupně nastupuje nová generace a lyžařská parta se rozrůstá. Na Jablonecký maraton nebo Krkonošskou sedmdesátku vždy odjíždí slušně zaplněný autobus a výkonnostně postupně vyčnívají Bohouš Šrám, Petr Šubr, Leoš Lejdar. Z holek pak Hanu Finkovou doplňují Jára Závěská a Kája Douchová.

Dokonce v jednom ročníku Bělohradského poháru jsme pořádali sprinty trojic na louce mezi Pardoubkem a Bažárnou, kde se dlouho vždycky drží sníh. Především to bylo v době, kdy se ještě široko daleko žádné sprinty nejezdily.

Dnes jsou v Bělohradě zasněžené zimy téměř vzácností. Ale pokaždé, když Jirka Břízek vykreslí skútrek stopy, je na poli pod Brtví plno. Proto si myslím, že pokud by se vrátily takové zimy jako za našich mladých let, určitě by se zde vytvořila stejně zapálená parta lyžařů jako tenkrát ta naše.“

Josef Zahradník jede vlevo

Josef Zahradník pátý zleva

I když lyžování zde opravdu žilo a v bělohradských stopách se proháněl i takový borec, jakým byl na lyžích novopacký odchovanec Láňák Olda Ulvr, Bělohradci vždycky s respektem pokukovali po Pecce. Ve stopě tam byli fakt dobří a bílému sportu hodně rozuměli.

Pár lyžařských postřehů přináší Peckovák JOSEF ZAHRADNÍK.

„Jako kluci jsme na lyžích trávili snad každé zimní odpoledne. Na severně otočené stráni nad náměstím, na mezičce Na Desateru, nás kolikrát dovádělo přes dvacet. Oblíbenou jsme měli i jižní strán, sešup od Krátkých k Odnoži. Jako správní domorodci jsme jezdili na lyžích, kterým jsme říkali „šuligrofký“. To proto, že je vyráběl peckovský truhlář Seliger. Ty jsem vyměnil až v sedmé třídě, když jsem dostal pod stromeček olympiky. Aby dřevěné skluznice nenasákly vodou, napouštěli jsme je skárem. Vázání jsme používali pérové, s takovým zcvakáváním na patě, a z bot nejlépe do tohoto vázání seděly pionýrky.

Ve škole nás učil tělocvik pan Machek z Dolního Javoří. Pro Peckováky byl stejným pojmem jako pro Bělohradáky pan Mencl. Na učitele Machka vzpomínám rád, každý den nám dával do těla a organizoval různé soutěže. Nikdy nezapomenu na krajské školní závody ve Špindlu. To mně bylo asi deset a my se šuligrofkami s pérovým vázáním na nohou jsme pro soupeře, kteří už měli i běžky, museli působit dost exoticky. Tenkrát byla strašná zima. Proto nás zdravotní sestry před startem mazaly na obličejí vazelínou, abychom neomrzli. V cíli jsme si pak ohřívali zmrzlé prsty o horký čaj, a Jirka Tomášů (syn doktora Tomáše) si dokonce sundal lyžáky a strkal palce do toho čaje. Jako doprovod tam byl s námi i pan Manych, no a protože měl rád rum, tak nám desetiletým klukům ho lilo do čaje také.

Tahounem peckovského lyžování byl bezesporu Václav Voňka. Protože už trénoval své dva kluky Iva a Vlášdu, kteří výborně lyžovali, vzal si „do parády“ i nás. Pod hradem, kde se říká U Špačníků, nás honil po loukách, a my jsme začali pronikat do tajů lyžařského umu. Ještě k nám přibyl Ivo Kraus, Karel Krátký, Jarda Vágner, Honza Novotný, Karel Svárovský, Jirka Langner, Jirka Tomáš, Jiřina Novotná, Vlasta Plecháčová a další. No, a tak vlastně vznikla nová parta lyžařů.

Na start vyhlášeného peckovského závodu Harantův okruh se sjížděli závodníci z širokého okolí. Z Orlických hor, Trutnováci, Jičínáci, dokonce zde startovali i Jirka Beran z Police a Standa Henych z Kořenova. To se ještě nepřipravovaly stopy skútreem, ale projížděli je lyžaři. Kolikrát se stalo, že učitel Machek den předem nahnal děti ze školy a projížděl se nimi stopy. Večer napadl sníh nebo fouklo, a první startující projížděli stopu znovu.

Začátkem sedmdesátých let sem hodně jezdili závodit Jičínáci, s nimi jsme potom jezdili i na Krkonošskou 70, Jizerskou 50, Jablonecký maraton a další závody. Protože jsem chodil do školy v Jičíně, měl jsem možnost lyžovat s partou kolem Všetečky, Bosáka, Havlíka, Musila, Jandury a Fofa, jehož rodiče měli proti gymplu hospodu, kam jsme s oblibou chodili na pivo. Jičínáci byli také horolezci, proto jezdili i na horolezecké lyžařské štafety. Aby bylo možné postavit kompletní sestavy, tak my nehorolezci jsme vždycky museli být přihlášení na nějakého horolezce.

Před padesáti lety se mně poštěstilo zajet si i legendární „Vasák“. Dostal jsem se tam tak, že v Jilemnici jsem startoval na Hančově memoriálu, kde jsem se na padesátce docela dobře umístil. Krátce nato mně přišla nabídka z lyžařského svazu ČSTV k účasti na Vasově běhu. Tenkrát pro vycestování bylo zapotřebí plno byrokratických potvrzení a termín odjezdu už byl za dveřmi. Ale z ČSTV asi nějak zatlačili, tak bylo možné vyrazit. Ze Sáleny jsem odstartoval asi v půlce, z páté vlny s číslem 9497, přede mnou bylo tedy cca 7000 lidí. Zhruba na 45. kilometru jsem si prošel krizí jako hrom. Asi 5 km vede trasa přes zamrzlé jezero, a protože byla obleva, do stopy se dostávala spodní voda, sněh se ve stopě pod lyžemi jenom hrnul a já poznal ten pocit, když někdo říká, že by lyže rozlámal přes koleno, hodil do lesa a pokračoval dál pěšky. Za jezerem byla přemazávací stanice. Aby mně vosky na skluznici vůbec chytily, nejprve jsem musel plamenem vysušit lyže nacucané jako handra. Samozřejmě, že jsem se tam i občerstvil, pošmákl jsem si na vyhlášené borůvkové polévce. V závodě jsem pak pokračoval po dobré hodině této nutné pauzy. Když vidím na papíře svůj čas, tak se asi není čím chlubit, ale říkám si, že po těch všech trampotách, co mě potkaly, to zase nebylo tak špatný. Ono se vůbec těžko porovnávají výkony mezi generacemi. Asi vždy bude vedena polemika nad tím, jakých časů by dosáhli dnešní lyžaři v tehdejších podmínkách s průkopnickým vybavením a naopak my, kdybychom tenkrát měli k dispozici současný materiál s veškerým zázemím.

Rád jsem vzpomínal s Jardou Krausem na peckovské a bělohradské lyžování. Jednou přišla řeč i na závody v Harrachově. Jarda tam vytvářel zázemi pro svého bratra Iva, který též závodil. Trať se vracela do Harrachova přes Rýžoviště po široké, uježděné cestě podél potoka a vše bylo v době, kdy se lyžařské závody jezdily jen klasickou technikou. Ale já jsem už tehdy na té rovině bruslil.

No, a Jarda se na mě dlouze zadíval a říká: „Človče, já jsem tenkrát na tebe v tom Harrachově čuměl, jak tys tam po té rovině bruslil, a teď z toho děláš vědu, že jde o volný styl.“

Občas jsem se ve Studenci sešel s reprezentačním trenérem skokanů Zdeňkem Remsou a on mně vždycky říkal, že když viděl kluky poprvé skákat, hned na nich poznal, kdo chodil do Sokola. Měli v sobě totiž všestranný základ a nebáli se skákat. Vždycky jsem si při jeho slovech vybavil, jak nás učitel Machek proháněl po loukách a snažil se v nás probudit sportovního ducha. Tenkrát jsem totiž doma říkal, že chodím do Sokola.“

Jaroslav Voves, foto: autor a archiv

PROFESE A ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Pracovníci v IT

Mnozí z nás označují člověka pracujícího v tomto oboru jako „ajťáka“. Ale jaká konkrétní náplň práce v jednotlivých profesích se za tímto slangem skrývá, ví jen málokdo.

Je dost nepředstavitelné, že by se v dnešní době obešel nějaký obor bez výpočetní techniky. Počítače nás provází na každém kroku a přístup k internetu zevšedněl natolik, že je samozřejmý jako voda nebo vzduch. I když první záznamy, kterými se datuje vývoj počítačů, sahají hluboko do historie, současné počítače dospěly do takového stadia, že si to tenkrát netroufl předpovědět snad ani fantasta. Vždyť ještě nedávno bylo úspěchem vtěsnat počítač do jedné místnosti a zdaleka nedosahoval takového výkonu jako chytrý telefon, který dnes nosíme v kapse.

No, a s vývojem této techniky se rodily i nové profese, které postupně zanikaly nebo byly nahrazovány jinými. Proto na tento obor nahlédneme jen optikou posledních let.

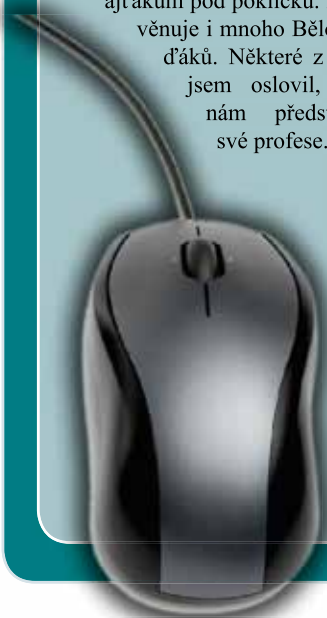
IT obor dnes v sobě zahrnuje opravdu široké spektrum profesí. Přiblížit si ho však můžeme jen tehdy, pokud nakoukneme ajťákům pod pokličku. IT se věnuje i mnoho Bělohraďáků. Některé z nich jsem oslovil, aby nám představili své profese.

Pan **JIRÍ ŠTEFAN**, původně prodejce výpočetní techniky a poskytovatel internetové sítě, dnes prodejce spotřebního materiálu pro kopírky a tiskárny:

„Už na základní škole jsem se zajímal, z čeho jsou počítače sestavené a jak fungují. První počítač jsem v Bělohradě viděl u Honzy Čerovského, který se dnes věnuje tomuto oboru v Praze. Vždyť už od druháku mě táta vozil škodovkou „stotřícítkou“ ke známému do Prahy, u kterého jsem se naučil počítače sestavovat. Od něho jsem pak vozil díly, ze kterých jsem pro kamarády kompletoval počítačové sestavy. Ihned po maturitě v roce 1999 jsem si založil vlastní živnost. Mými prvními zákazníky byly místní firmy. Začínal jsem doma na pingpongovém stole a počítače jsem vozil zákazníkům škodovkou. Dokonce jsem musel odmontovat i klíčku na stahování oken, abych tam naložil rozměrnější monitory. Tenkrát byl trh s počítači dost divoký. Rozdíl v kvalitě i v ceně byl obrovský a nabídka byla hodně omezená. V té době sestavený PC byl i po deseti letech slušným strojem. To je dnes je téměř nemyslitelné, vývoj pokračuje takovým tempem, že by se zřejmě jednalo o muzejní exponát, protože by na něm nikdo nespustil ani video. Od roku 2005 jsem měl obchod v Horní Nové Vsi. Kolem roku 2010 pak vstoupily na trh velké e-shopy, a malé kamenné krámký byly odsouzené nabízet převážně servis, protože cenám z těchto e-shopů nebylo možné konkurovat.

Postupně se rozšiřoval internet. Tenkrát frčela linka s modemem 56,6 kb/s s charakteristickým pípáním od vytáčení, po kterém přišlo na řadu moderní ISDN. Připojení ADSL ještě zdaleka neexistovalo a poptávka po internetovém připojení rostla, obzvláště v místech bez kabelové sítě. Nabízeli jsme tedy lokální internetové připojení a opět jsme začínali od nuly. Na 8,8 km mezi Zvičinou a Bělohradem vše zabezpečovala technologie 2,4 GHz. Tady jsme potom stěhovali jeden megabit, což byla tenkrát závratná rychlost. S anténami mně hodně pomohl Petr Knap z Nové Paky, vzájemně jsme si pomáhali i s Alešem Lhotou z Miletína a s kluky z Hořic. Při výpadku pak volalo cca 1400 lidí a nám začala honička o obnovení připojení. To jednou jsme potřebovali vyměnit anténu na Zvičíně. Vyrazili jsme za mrazivého slunného dopoledne koncem ledna. Když jsme na věži vyměnili anténu, zatáhlo se, začalo foukat a byli jsme rádi, že jsme slezli zmrzlí dolů. Tenkrát nám bylo hodně krušno.

Celou síť pak převzala velká firma se silným zázemím. I Jirka Zvoníček už přenechal síť velké firmě. Myslím, že pro malé lokální firmy není dlouhodobě únosné neustálými investicemi do modernější technologie držet krok s dobou, a přitom konkurovat velkým hráčům na trhu. Dnes už se pohybuje cena za 1 Gbit/s jako tehdy za 1 Mbit/s. A i když bezdrát tady na Hořeňáku funguje fakt perfektně, je jen otázkou času, kdy tihle velcí hráči nabídnou linky za takových podmínek, jakým už pak lokální provozovatelé sítí nebudou moci konkurovat.

Dnes už procházím v oboru třetí profesí. Provozujeme prodej spotřebního materiálu pro tiskárny a kopírky. Přenesl jsem si znalosti z výpočetky, a protože kolikrát zákazník potřebuje poradit s instalací, náramně se mi to hodí. Vyladit e-shop do současného stavu nám trvalo osm let, a i když si spousta lidí myslí, že e-shop je jen „garáž“, musím konstatovat, že jde o dost poctivou, každodenní práci. Zatím se tiskne a kopíruje stále, ale i zde probíhá digitalizace a odhadnout směr, kterým se to bude celé ubírat, je hodně těžké. Dnes vše strašně urychlil covid, z kamenných krámků se prodej přesunul na internet, což by normálně trvalo třeba 5–6 let, vždyť i velký podíl plateb probíhá bezhotovostně, a to nejen na e-shopech.

Jsem přesvědčen, že budoucnost v tomto oboru má v rukou mladá generace, která už ani nepoznala život bez internetového připojení. Za všechny mohu jmenovat programátora Michala Dolenského. Letos dokončil studium aplikované informatiky v Hradci Králové, a jelikož u nás ve firmě absolvoval praxi, poznal jsem, že je to opravdový šikula.“

Pan **TOMÁŠ HONS**, správce IT:

„Na jičínské průmyslovce jsem vystudoval obor elektronické počítačové systémy. První pracovní zkušenosti jsem sbíral od roku 2005 ve firmě CIS, s. r. o., pana Ladislava Groha. Z kanceláře za masnou jsem se staral o chod internetové sítě, připojení uživatelů k internetu a o požadavky firemních i soukromých zákazníků firmy CIS.

V roce 2009 jsem nastoupil na městský úřad, kde zastávám pozici správce informačních a telekomunikačních technologií. Starám se o hardware (servery, počítače, tiskárny, telefony, kamery atd.) i veškerý software včetně cloudových služeb města a Bělohorské mateřské školy. Zároveň mám na starosti i konfiguraci vnitřní sítě a zodpovídám za její bezpečnost. Mimo to zpracovávám grafiku, spravuji web města a starám se o elektronické zabezpečovací systémy. Rád také programuji a pro město jsem již vyrobil několik programů, které ulehčují zaměstnancům práci.

V podobném rozsahu také provádím správu několika obcím, firmám a domácnostem v okolí v rámci OSVČ.

Informační technologie se vyvíjejí obrovským tempem a státní správa se již postupně digitalizuje. Proces je to náročný a dlouhodobý, ale jsem přesvědčen, že základní kameny už byly položeny. Již nyní je možné se přihlásit do Portálu občana a získat mnoho zajímavých informací z registrů, které jsou na portál napojeny. Problematika informačních systémů města je poměrně krkolomná. Systémy městských úřadů a obcí by měly umět komunikovat se systémy státní správy a mezi sebou navzájem. Je částečně v pořádku, že si územní samosprávné celky zajišťují informační systémy samy, ale musíme se stále dokola potýkat s problémy, které vznikají se vzájemnou (ne)komunikací těchto systémů. Osobně bych se spíše přikláněl k tomu, aby stát dodával jednotlivé agendové informační systémy obcím. Ušetřilo by se tím obrovské množství peněz nejen za správu těchto systémů, ale i za školení, metodiky, propojení s jinými systémy a zaškolení zaměstnanců.

O tom, jak bude tento obor vypadat za několik let, můžeme jen dlouze spekulovat. Obecně ale platí, že stále více programů a služeb se přesouvá do cloudu, což je výhodné, ale přináší to i některé nevýhody. Jednou z těch nejpodstatnějších je závislost na internetovém připojení, bez kterého jsme již nyní často slepí.“

Pan **PETR LINHART**, programátor:

„Po gymplu jsem absolvoval dvousemestrální kurz výpočetní techniky při VŠ báňské v Ostravě a v roce 1991 jsem nastoupil do jedné velké firmy jako programátor ekonomického informačního systému. V té době se tam teprve vytvářelo počítačové zázemí a já byl v IT týmu pro správu nové počítačové sítě. Tehdy se nevyplatilo kupovat kompletní počítačovou sestavu, ale skládali jsme počítače z jednotlivých komponentů. To byla pro mě obrovská profesní škola. Zabezpečovali jsme i technickou podporu uživatelům v síti. Z dnešního pohledu je to až úsměvné, ale v době, kdy se mnoho lidí s počítačem teprve seznamovalo a o pomoci vzdáleným přístupem ještě nikdo neměl zdaleka ani tušení, jsem kolikrát musel běžet přes firemní dvůr do protější administrativní budovy, abych tam „vyřešil problém“ zapnutím tiskárny hlavním vypínačem.

Odtud jsem odešel programovat do ostravské softwarové firmy, a když jsem se přiznal do Bělohradu, v roce 2001 jsem nastoupil do firmy CIS. Zde mojí hlavní náplní práce bylo programování internetových stránek a webových aplikací. Dnes externě programuji weby a e-shopy pro hradecké eStudio.

Když jsem s programováním webu začínal, bylo vše v plenkách, jen si vzpomeňme, jak vypadaly internetové stránky tenkrát a co nabízejí dnes. Vývoj v této oblasti postupuje mílovými kroky, díky rychlejšímu počítačům získáváme přístup k obrovskému množství dat, programovací jazyky se také vyvíjejí a webová stránka už zdaleka není jen firemní prezentací. Mnoho firem již při oslovení zákazníka nabízí i okamžitý nákup svého produktu přímo na webu. Proto tvorba těchto aplikací je dnes již rozdělena do více specializovaných profesí. Např. webdesignér připravuje grafické návrhy a určuje, jakou strukturu a podobu má webová stránka mít, stylař už převádí představy grafika do podoby, jaká se nám zobrazuje na PC, v tabletech a mobilech, úkolem programátora je pak připravit veškerá data pro webovou stránku, určit, kam se budou ukládat, a vlastně stránku funkčně „rozchodit“. Internet poslední dobou vstupuje do chytrých hodinek, náramků, brýlí... Proto vznikají i nové profese v tomto oboru.

Budoucnost, a to ani tu blízkou, si opravdu netroufnu odhadnout. Asi zásadní vliv bude mít rozvoj umělé inteligence. A kam až tato inteligence bude moci zajít, rozhodne lidstvo, kde dokáže nastavit etickou hranici. Tím bude samozřejmě kladen čím dál větší požadavek na ochranu a bezpečnost dat. Budou vznikat nové profese, a o těch, které zaniknou, se dočteme už jen v archivech.“

Jaroslav Voves, foto: archiv

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čelíše

NEVYZKOUŠENÁ PLÍSEŇ

Alexander Fleming, skotský lékař a praotec prvního antibiotika, penicilínu, tehdy „bůhvíjakého plísnového sajrajtu“, měl velké štěstí, že nebyl internet.

KROFTA O LÁZEŇSKÉM HOTELU

Spisovatel Václav Karel Krofta (1896 – 1974), který je znám svým historickým románem z druhé poloviny 19. století Rudé granáty, často pobýval jako host v našem městě. V Lázeňském týdeníku z července 1939 pod titulem Očima hosta lze nalézt:

Radnice se záložnou a lázeňským hotelem pod jednou střechou, vystavěná koncem století ve sluhu národního divadla pražského tady na vesnici. Převeliký divadelní sál s malbami knížat a kráľů českých, mohutné schodiště k němu, sloupovité loubí se zahradou u vchodu, a vzhodu krytý příjezd pro hosty. Jaká odvaha a jaký zárak na místě několika zbořených chalup. Jistě tu napomáhala blízkost a honosnost raně barokního zámku, ale srovnání nedopadlo pro tehdejší pány radní vůbec špatně.

Co říká o 130 let staré budově dnešní host i místní občan...

JEN TAK SI PÍŠU

Soused mi půjčil knížku Jiřího Čutky Jen tak si píšou. Devět povídek a jeden Sen o shledání i ilustrace Ivana Straky mají vynikající úroveň a knížku velkého formátu jsem přečetl jedním dechem. Jiří Čutka zkrátka umí a jen tak nádherně píše.

MIKOLÁŠEK A BUCHNAR

V kinech i v televizi běží film Šarlátán s Ivanem Trojanem v hlavní roli. Strhující životopisné drama výjimečného muže obdařeného léčitelstvími schopnostmi Jana Mikoláška (1889 – 1973). Mikoláškovým asistentem a příbuzným byl Antonín Buchnar, zahradník z blízkého Svatojanského Újezda. Už se těším na to, až historik Bělohradských listů Josef Špůr napíše článek o „našem“ Buchnarovi.

BABIŠ CELÝ NÁŠ

Expremiér Andrej Babiš se vrátil ze zasloužené „dovčily“ s prohlášením: „Teď už jsem zase celý váš.“ Můj nééé, prosím, můj néé!

HLEDÁME HOSTITELE DO PROJEKTU HOMESHARINGU

Máte volný čas a chcete ho věnovat dítěti s postižením? Staňte se hostitelem!

Od ledna 2022 zahajujeme nábor hostitelů do projektu Homesharing. Homesharing je nová forma pomoci rodinám s dětmi s postižením, která je založena na komunitní pomoci. Hostitel si bere dítě na předem domluvený čas do své domácnosti a stará se o něj jako o člena své rodiny.

Pokud vás zajímá tato forma pomoci, máte možnost se dozvědět více. Přihlaste se na homesharingovou besedu, kde máte možnost získat více informací k hostitelství i k tomu, jak homesharing probíhá. Zde si zároveň můžete domluvit i osobní schůzku s naším týmem.

Nejbližší termíny besed:

- » 10. 2. 2022 v Centru Orion v Rychnově nad Kněžnou
- » 23. 2. 2022 v Oranžové kavárně v Trutnově
- » 3. 3. 2022 online

Začátek besedy je vždy v 17 hodin. Účast na besedě je bezplatná a zcela nezávazná.

Pro bližší informace nás kontaktujte:

Mgr. Marie Vrzáková, koordinátorka homesharingu, tel.: 725 190 990
vrzakova@centrum-orion.cz, www.centrum-orion.cz, www.homesharing.cz

www.prace-naschleb.cz

TEL.: 724 426 182

OTEVÍRÁME NOVÉ PEKAŘSTVÍ

ul.K.V. Raise 37, L. Bělohrad

hledáme

- Vedoucí
- Prodavačky
- Brigádníky

Oprava:

Autor fotky

na titulní stránce

BL 6/2021 je:

VÁCLAV LEJDAR

Knižní okénko...

Vážení čtenáři, v této rubrice bychom vás rádi pravidelně upozorňovali na knihy, které máme v knihovně, stojí za povšimnutí a mohly by vás zaujmout...

„Zpomalme a žijme s mírou“

– Martin M. Šimečka

Tělesná výchova – Martin M. Šimečka (Edice N).
Příchod nového roku bývá obvykle spojen s řadou předsevzetí. Lze vůbec v dnešní uspěchané době zpomalit a najít si vlastní cestu k životnímu rytmu a radosti? Inspirací může být kniha známého slovenského novináře o spojení pohybu a myslí. Každoročně se autor odstěhuje na čas do maringotky na horském úbočí u Muráňské planiny, zredukuje své potřeby na asketické minimum a osvobodí se od tlaku vnějšího světa. Kniha s působivým obalem není školní osnovou tělocviku, ale zamýšlením o duchovní podstatě pohybu i pro nesporthovce...

Umění vnímat architekturu pro děti a rodiče – Michael Třeštík (Motto).

Manžel známé dokumentaristky Heleny Třeštíkové napsal přehledného a zasvěceného průvodce architekturou pro všechny generace. Vše se děje formou dialogu mezi rodičem a dítětem a kniha tak vybízí ke společnému čtení. Najdete zde odpovědi na řadu zvědavých otázek typu: „Šikmou věž znám, proč ji nenarovnajjí?“ nebo „Co jsou fiály s kraby?“ a také mnoho námětů na výlety za stavebními krásami u nás i v zahraničí.

Jen tak si píšou – Jiří Čutka (vl. nákladem Jiří J. Čutka, Lázně Bělohrad 2020).

Texty svého otce PhDr. Jiřího Čutky vydal jeho syn v nádherné knižní grafické úpravě

s ilustracemi Ivana Straky. Doslova „pohlazení na duši“, vzpomínky z dětství lemované malebnou přírodou jižních Čech. Nepřehlédněte i vtipné glosy a fejetony Jiřího J. Čutky, které najdete ve vydáních Bělohradských listů.

Civilizace – Laurent Binet (Argo).

Uznávaný francouzský spisovatel, držitel několika literárních cen byl jedním z hlavních hostů loňského veletrhu Svět knihy Praha. Na besedách i při autogramiádě zaujal svou vstřícností, erudovaností a vizáží „delonovského střihu“. Ve svém posledním románu si s ním můžete „zahrát hru“ a obrátit chod dějin. Co by se stalo, kdyby Aztékové dobyli Evropu, a co na to Miguel de Cervantes? A stačilo málo – jen kdyby indiáni měli koně, kolo, protilátky, a mohlo být vše jinak...

Šeptuchy – Alena Sabuchová (Host).

Jaká je současná slovenská literatura? Jak píše držitelka největší slovenské literární ceny Anasoft litera? Třeba napoví příběh s trochou magie ve stylu nobelistky Olgy Tokarczukové nebo Kateřiny Tučkové. Šeptuchy jsou ženy – bohyně, které léčí šeptaným zaříkáváním. Příběh je obklopen zapomenutým krajem s místním folklorem mezi Polskem a Běloruskem. A potěší i milovníky dobrých jídel, kdo by si „nedal“ kartače, surovku, kapustníky a k tomu nějakou ciasteczkou?

Přejeme vám inspirativní zimní čtení nejen s těmito knihami. Aktuální informace o provozu knihovny najdete na webových stránkách: <https://knihovnalaznebelohrad.webk.cz/>

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2022

Po roční pauze jste mohli v ulicích našeho města a přilehlých obcích opět spatřit skupinky koledujících tří králů. Letošní Tříkrálová sbírka pořádaná Charitou České republiky probíhala mezi 1. a 16. lednem.

V našem městě jste je mohli potkat v sobotu 8. ledna. Dále se mohlo přispívat také do statických kasiček umístěných v obchodech a v lékárně.

V letošní sbírce v Lázních Bělohradě a Lukavci se vybralo 23.820 Kč. Darované finanční prostředky budou použity na podporu dobrovolnictví, na aktivity NZDM v Jičíně, Hořicích, Nové Pace a zajištění sociálních služeb pro rodiny s dětmi. Dále na finanční pomoc zejména rodinám s dětmi a seniorům v našem regionu, kteří se ne vlastní vinou ocitli v nouzi (např. při povodních, požáru), a v malé míře na humanitární prostředky v zahraničí.

Po loňském roce, kdy děti nemohly zpívat a rozdávat radost písničkou, byly letos všude vítány s úsměvem.

Děkujeme všem, kteří koledníkům i do statických kasiček přispěli, a věříme, že příští rok se opět potkáme, abychom mohli rozdávat radost a pomoc. (spo)

Skautská sbírka pro postižené děti proběhla v předvánočním čase 23. 12. 2021.

Tradice sbírky má počátek v roce 1968, kdy se poprvé skauti z Lázní Bělohradu zapojili do tehdy celonárodní sbírky na pomoc vesničce SOS.

Po tříletém vzedmutí byla však skautská organizace zakázána a tím skončilo i krátké období dobročinnosti a výchovy mladé generace k pomoci potřebným.

K obnovení činnosti organizace došlo v roce 1990 a od té doby se předvánoční skautská sbírka na bělohradském náměstí stala tradicí.

Letos se podařilo vybrat 14.195 korun. Peníze byly předány společnosti APROPO Jičín, o. p. s., která se stará o děti s postižením.

Děkujeme všem, kteří přispěli.

(spo)

Jak pokračuje stavba městského úřadu Lázně Bělohrad

JEDNU LEDNOVOU SOBOTU JSME VYRAZILI NA KLUZIŠTĚ ZA SOKOLOVNOU. STARÉ ZDĚNÉ STŘÍDAČKY I SEVERNÍ KABINY JSOU V OTŘESNÉM STAVU, ZUB ČASU UDĚLAL SVĚ. MANTINELY NA DVĚ TŘETINY I NOVĚJŠÍ STŘÍDAČKY ČEKAJÍ NA PŘÍCHOD SILNĚJŠÍCH MRAZŮ...

MILAN ŠUBR A ZDENĚK JANÁK SI NAVLÉKLI HISTORICKÉ DRESY A ZAČALI JSME VZPOMÍNAT NA ČASY, KDY BĚLOHRADSKÝ HOKEJ ZAŽIL VELKÝ BOOM. DNES HOKEJI VLÁDNOU ZIMÁKY. A PŘÍRODNÍ LED, KTERÝ PATŘIL K MÍSTNÍMU HOKEJI, SKORO NESPATŘÍTE...

60 GÓLMANA 70 LEVÉHO OBR

ZAČÁTKY

Bruslili jsme hlavně na sokoláku, Jarda Najman připravil plac na Javorce v Prostřednáku, chodili jsme na Novajs, Pardas i pod Byšička. S hokejem jsem začínal asi v devíti deseti letech. Úspěchy se dostavily hlavně v v žácích a dorostu, kdy Bělohrad měl i přeborníky okresu.

DOBŘE UTKÁNÍ. HRŮZA UTKÁNÍ

V Lomnici, kam jsme jeli pro desítku. Domáci v silné sestavě – Vágenknecht, Chramosta, Josef Martinec, brácha slavného Vladimíra. Ruda Bém byl marod, a tak jsem šel do branky. Jírka Pauk stál za mojí brankou a křičel: „Milane, drž to!“ Třikrát mi zvonily tyčky. Vyhráli jsme 2:1.

Hrozný zápas jsme odehráli v Náchodě. Tam jsme jeli tři gólmani. Chytali Ruda s Vlastíkem Lachmanem. Dostali jsme jich 13. Hrál jsem na pravém křídle a dokonce se mi podařilo dát gól...

JAKO KDYŽ KOPNE KŮŇ

Tady Zdeněk Janák měl hodně nepříjemnou, takovou klouzavou ránu. Říkám: „Jako když kopne kůň!“ Taky z obránců dával od modrý nejvíc branek a s Jirkou Jezberou soupeřili, kdo jich dá víc.

SVĚTLÁ NAD SÁZAVOU

Jako dorostenec jsem byl ve výběru kraje za zemědělský resort.

Hrálo se pod hlavičkou Světlé nad Sázavou. Třídenní celostátní turnaj se konal v Horním Benešově. Skončili jsme třetí. Hodně kluků bylo z Havlíčkova Brodu, prim hrál Žák, pozdější ligovej Jihlavák. Dělal jsem brankářskou dvojku a pár třetin odchytil...

CHYTÁNÍ A ÚRAZY

Nevím, kde se to Karel Vydra naučil, ale měl vynikající nohy. Jo a taky je o deset roků mladší než já... Koukal jsem na Rudu, na Vlastíka a učil se od nich. My jsme dost vyjžděli, dnes se chytá úplně jinak. Úrazů jsem moc neměl. Výron v kolenu, kopnutí bruslí, modřiny, ty nepočítám.

ŠLUPKA OD LAMIHO

Měl jsem masku od Šturmy, takovou přiléhavou. No, valná moc nebyla, našťastí jsem do ní pořádnou ránu nedostal. Potom jsem si koupil finskou červenou KOHOVku. Při tréninku v Jičíně na mě vypálil Pavel Lami z pěti metrů golfákem. Přimo do masky. Po-praskala, snažili jsme se ji spravit, ale kdepak...

POSLEDNÍ UTKÁNÍ

S hokejem jsem končil v osmatřiceti. Hráli jsme s Lipnicí a já vychytil nájezdy.

MILAN ŠUBR

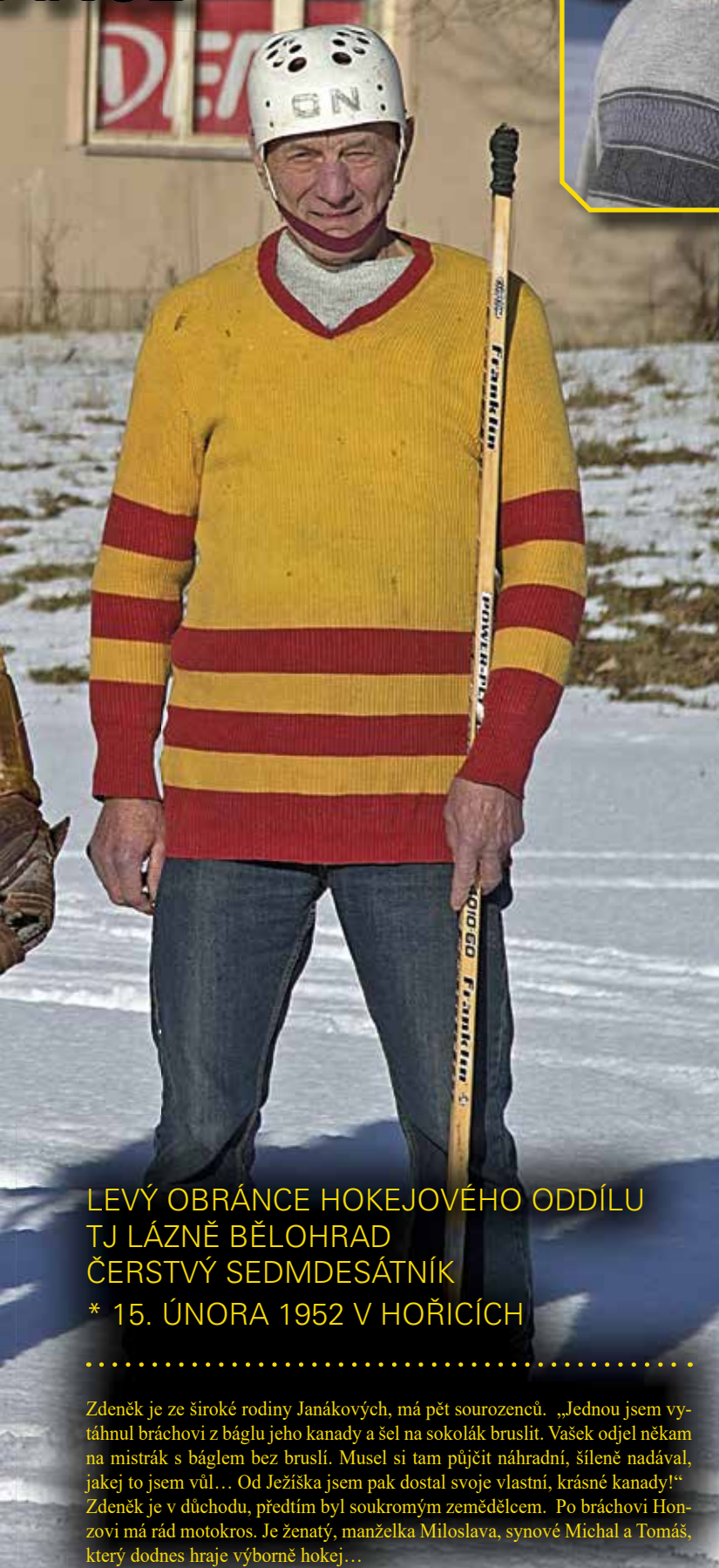
GÓLMAN HOKEJOVÉHO ODDÍLU
TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
ČERSTVÝ ŠEDESÁTNÍK
* 26. ÚNORA 1962 V HOŘICÍCH

Milan je skromný borec. Vždy tvrdí, že bělohradští gólmani Ruda Bém i Karel Vydra byli lepší než on. Kromě úkolů v hokejové brance obětavě pomáhal s vyhrnováním sněhu z kluziště, dělal vedoucího družstva i nastupoval coby útočník. Mezi jeho záliby patří fandění rychlým motorkám a běžky. Milan je zaměstnancem místních Technických služeb. Ženatý, manželka Jana, dcera Šárka, syn Vojta, který coby žák nastupoval v obraně kvalitních hokejistů Krkonoš – Vrchlabí a Trutnov.

BRÁNCE

ZDENĚK JANÁČEK

LEVÝ OBRÁNCE HOKEJOVÉHO ODDÍLU TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
ČERSTVÝ SEDMDESÁTNÍK
* 15. ÚNORA 1952 V HOŘICÍCH

Zdeněk je ze široké rodiny Janákových, má pět sourozenců. „Jednou jsem vytáhnul bráchovi z báglu jeho kanady a šel na sokolák bruslit. Vašek odjel někam na mistrák s báglem bez bruslí. Musel si tam půjčit náhradní, šileně nadával, jakej to jsem vůl... Od Ježíška jsem pak dostal svoje vlastní, krásné kanady!“ Zdeněk je v důchodu, předtím byl soukromým zemědělcem. Po bráchovi Honzovi má rád motokros. Je ženatý, manželka Miloslava, synové Michal a Tomáš, který dodnes hraje výborně hokej...

VZOR V BRÁCHOVI

Pan učitel Mencl dělal turnaje škol, tam jsem začínal, bylo mi asi deset. Můj brácha Vašek, o patnáct roků starší, to byl můj vzor. On obránce, já taky, on pravák, já levák. Vašek měl na zádech číslo 6, já 3. Vašek malej, tvrděj, vzteklej a nesmlouvavěj dřič, co se i rád pral. Myslím si, že patřil v Bělohradě mezi nejlepší beky...

Jinak jsem jako malej hrál hokej u dolnoveský hasičárny, kde nám tátové nastříkali pláček. K dobru přišla i Javorka.

SPOLUHRÁČI

Začínal jsem s Pěťou Čelišem, ten nosil dres číslo 15. Potom se spoluhráči střídali – Janďourek, Pepík Šeců, brácha Vašek. Zkratka kde bylo potřeba, kdo měl formu a sílu.

FAJN UTKÁNÍ

S Hořicemi. Za ně tenkrát hráli ligoví Pardubičáci – Dvořáček, Vaněk, Jiroutek. V Hořicích jsme uhráli cennou plichtu 3:3. Doma za sokolovnou byl plnej dům, parkovala tady řada aut i autobusů. Ale prohráli jsme – 3:11. Inu, Pardubičáci excelovali.

ZÁZEMÍ

Bělohradský hokej měl spoustu obětavců. Od ledařů, kterými byli Trnka, Řehák, Stuchlík, Krůťa, Kašperek, a kustoda Vládi Šidvice přes výbor oddílu, ten se scházel každý pátek v Radnici, až po němeho pozitivého dlouhána Karla Bareše, který mi nosil bágel, když jsem nedal branku, tak jsem musel bágel tahat já. Sútup, nedáál, sáám, křičel.

PAUKŮV GROG

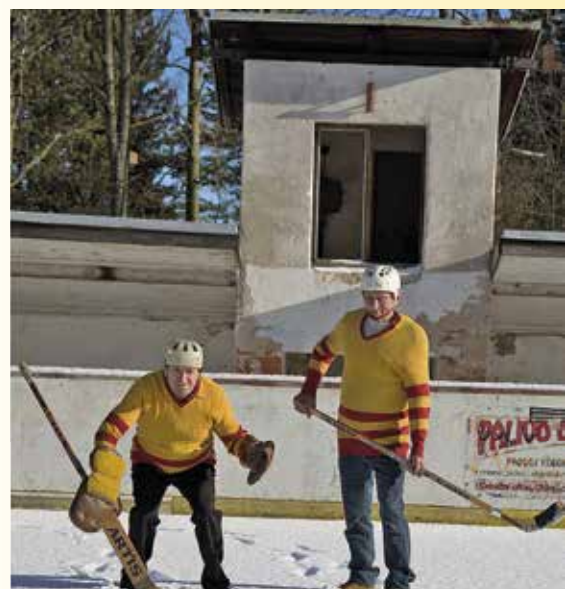
Lidí kolem hokeje se motalo hodně. Pokladník pan Khun, zkušený řemeslník Zdeněk Bajer, šofěři Jakoubek, Černý, Pauk a všemu šéfoval Lád'a Vích. Jirka Pauk vařil nahoře v klubovně grog. Mrzlo příšerně, a tak grog frčel, až došel rum. Muselo se dojet pro paní Vaňurovou, co měla na Lázeňské zeleninu i ten potřebnej rum.

CHTĚLI HO DOSTAT Z LEDU

V Lánech se mi podařilo dát tři branky. U mantáku stála ohromná fanyнка domácích paní Romaniuková s panem Vokrouhlečkým. „Janák, ještě dáš jeden gól, a my tě vytáhnem dolů na silnici!“ křičeli na mě. Dal jsem čtvrtěj gól, a když jsem jel kolem nich, chytaly mě za dres a chtěli dostat z ledu!

S hokejem jsem končil ve čtyřiceti...

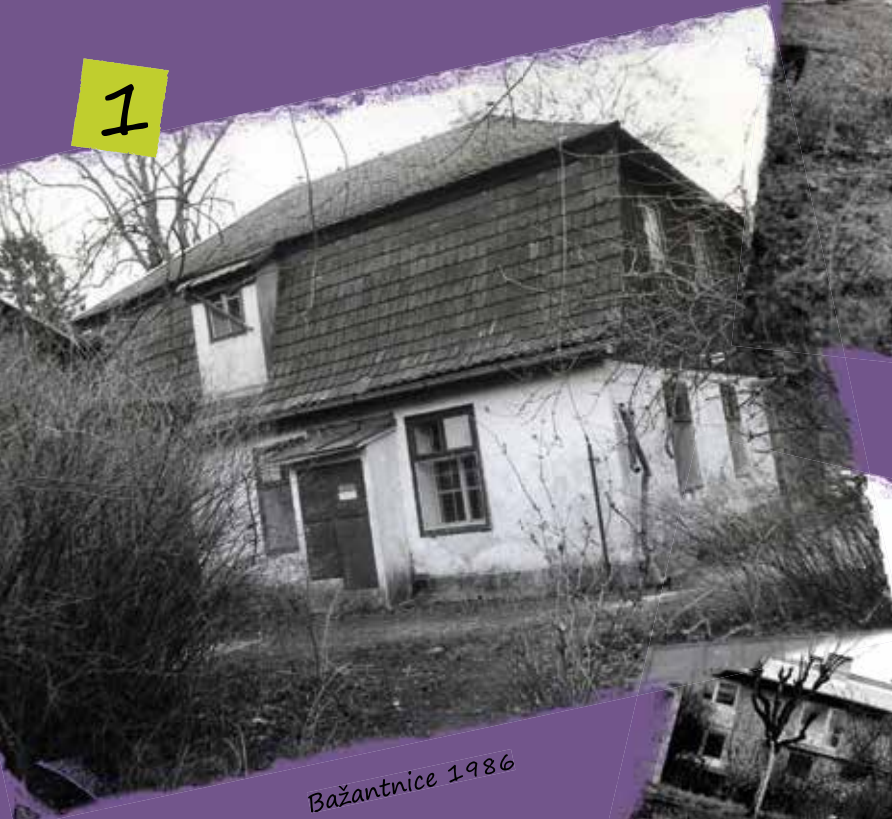
Eduard Čeliš, foto: Jaroslav Voves

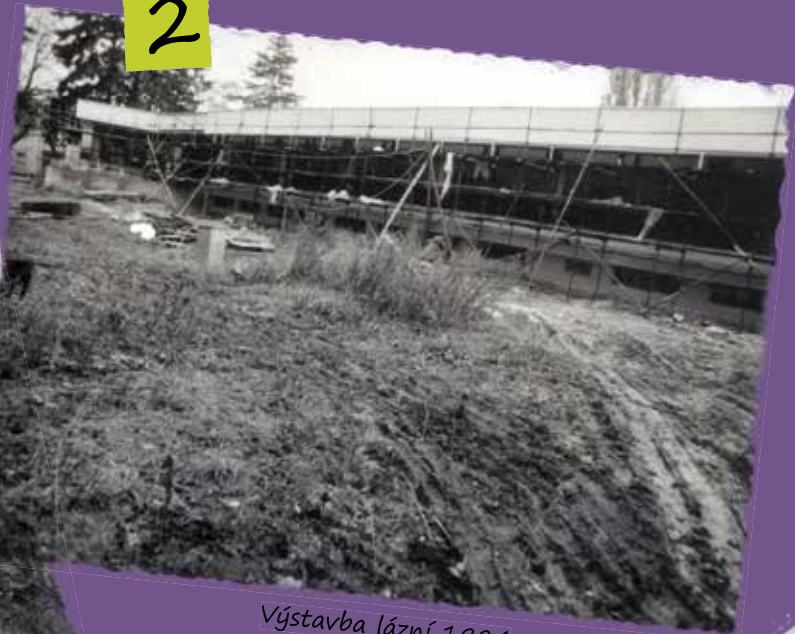
Historické fotky z Lázní Bělohradu

1

Bažantnice 1986

2

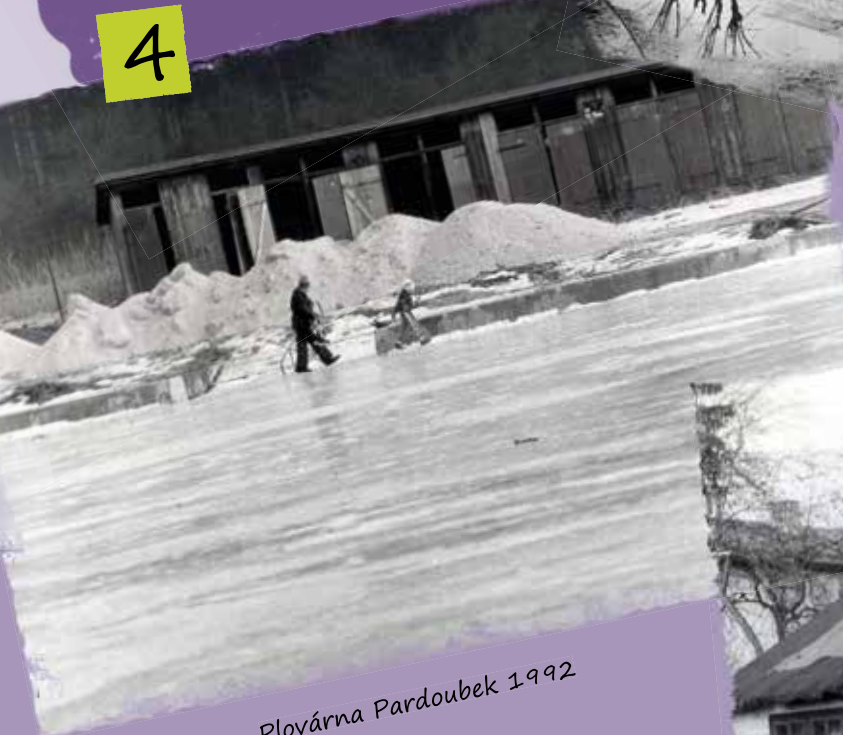
Výstavba lázní 1984

3

Výstavba v ulici Na Zátíší v Lázních Bělohradě 1980

4

Plovárna Pardoubek 1992

5

Jiráskovo nábřeží 1985

6

Letní restaurace v Bažantnici 1986

7

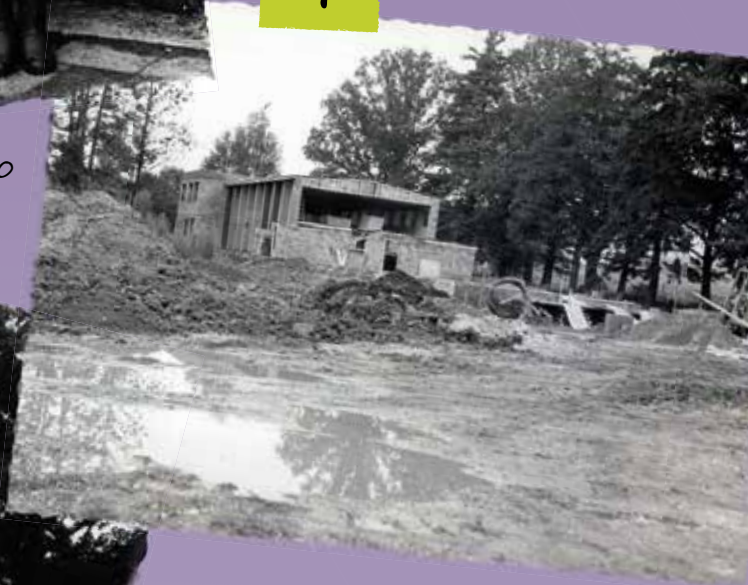
Kulturní dům ČSAD 1981

8

Skautská sbírka na vesničku SOS 1990

9

Stavba moterestu Pardubek 1987

10

Naučná stezka „Po stopách K.V. Raise“

ZASTAVENÍ PRVNÍ
Památník K. V. Raie

Zámek

ISSN 2533-8005

9 772533 800006